

HEBRAJAMS, ŠEŠTAS SKYRIUS ³

 Labas rytas, draugai. Man yra garbė būti čia. Ir—ir išpildyti šią puikią mūsų pastoriaus išangą, tam tikrai prireiktu tikro gyvenimo, ar ne? Taigi mes atiduodame Viešpačiui šlovę už visas Jo didžias gydančias jėgas ir Jo malones, kurias Jis mums suteikdavo per daugelį metų.

Taigi, aš turiu padaryti keletą pranešimų. Pirma, mes, brolis Vud ir brolis Roberson, mes norime padėkoti jums visiems už tai, kad meldėtės už mus, už saugią kelionę. Turėjome nuostabų laiką; praėjo tik keturios su puse dienos, aš manau, ir vėl saugiai grįžome. Viešpats palaimino mus.

⁵⁰⁶ Dabar, mes pranešame, kad brolis Graham Snelingas, jo prabudimas tęsiasi toliau, Brigham prospekto gale, prie... čia mieste. Ir ateinančio trečiadienio vakarą... Aš noriu išvykti rytoj, po laidotuvių tarnavimo, apie kurį aš pranešiu po kelių minučių. Mes pranešime jums trečiadienį vakare. Mes norime vykti visi, kaip delegacija, aplankyti brolių Graham, prieš tai, kai jis užbaigs savo tarnavimą ten. Ir mes pasistengsime susirinkti kartu visa bažnyčia, jeigu tik galėsime, ir nuvykti kaip delegacija, kad susitikti, pabūti su broliu Graham viename iš jo tarnavimų.

⁵⁰⁷ Ir taigi, šią popietę laidojimo biure Čarlstaune, yra ponias Colvin, kuri kadaise prieš daugelį metų atvyko į čia esančią bažnyčią, septyniasdešimt keturių metų amžiaus, vakar paliko šį gyvenimą ir iškeliavo pas Viešpatį Jėzų. Jos laidotuvėse pirmadienį pamokslaus gerbiamas ponas McKinney, kadaise buvo metodistų bažnyčios pastorius Port Fultone, daugelį metų, kuris buvo jų asmeninis draugas. Ir aš turiu jam padėti, pirmadienį, aš manau, puse dviejų koplyčioje Čarlstaune, Indiana. Ir visi jūs, Colvin šeimos draugai, aš žinau, būtu dabar dėkingi už nedidelį padėtinimą ar... nedidelį rankos paspaudimą. Nes mes visi žinome, kas tai yra, mes, kurie patys perėjome per tuos slėnius ir žinome, ką reiškia prarasti draugą. Ir taigi mes... Ji dabar guli koplyčioje, Čarlstaune, Indiana. Jeigu jūs nueitumėte ten šią popietę, na, esu tikras, kad Colvin šeima būtų dėkinga. Daugelis iš jų žmonių iki šiol atvyksta čia į bažnyčią. Aš sutuokiau, palaidojau, pakrikštijau vos ne visą jų šeimą. Ir taigi, ponas Grayson, kuris čia anksčiau buvo mūsų kaimynas, yra ten laidojimo biuro agentas.

⁵⁰⁸ Ir tuomet tai, ši vakarą, jei Viešpats panorės, ten, kur baigsime šį rytą, mes bandysime pratęsti šį vakarą, šiame didžiame mokyme, kurį mes dabar nagrinėjame. Ir tuomet, aš manau, kad buvo pranešimai, kiek—kiek man—man žinoma. Ir

ši ateinantį trečiadienio vakarą, taigi, mes paskelbsime kuri vakarą mes vyksime pas brolių Graham.

509 Ir mes kviečiame visus atvykusius pas mus. Ir mes džiaugiamės turėdami jus čia ši rytą, ir meldžiame, kad Dievas nepaprastai, gausiai palaimintų jus šiandien už šį susiėjimą.

510 Brolis Koks ką tik man pasakė, kad tuo metu nelabai gerai veikė viešojo transliavimo įranga. Tai tikriausiai, galbūt, dėl oro, daug drėgmės ten, garsiakalbiuose. Ir jie jau nuo pat pradžių nebuvo geri, todėl tai gali būti priežastimi.

511 Kiek aš matau, sesuo, sėdinti čia, kurią aš pažįstu, sesuo Arganbright, aš. . . Tai nėra gražu ir—ir ne etiška, klausti apie tai, bet ar jūs girdėjote apie brolių Arganbright nuo to laiko, kai jis buvo atvykęs? Labai norėčiau sulaukti iš jo žinių, kaip galima greičiau. Jis yra ten Šveicarijoje ir Vokietijoje, susitikime su broliu Tomu Hicks ir Pauliumi Kain. Jei kada išgarsite, sese Rūta, tuoj pat praneškite man, kaip galima greičiau.

512 Taigi, nedidukė bažnyčia neturi narių, bet mes turime bendravimą. Mes neturime jokio mokymo, išskyrus Kristų, jokio įstatymo, išskyrus meilę, jokios knygos, išskyrus Bibliją. Tai vienintelė Knyga, kuri mums žinoma, ir vienintelis dalykas, kuri mes žinome, kuri mes turime. Kai Jėzaus Kristaus Kraujas apvalo mus nuo visų nuodėmių, mes turime bendravimą vieni su kitais, visi.

513 Aš pastebėjau šį rytą, kai kurie iš jūsų, galbūt girdėjo, kaip brolis meldėsi. Tai buvo katalikas, taigi, ar anksčiau buvęs katalikas. Ir pas mus čia ateina įvairaus tipo žmonės. Tik prieš kelias minutes turėjau garbę paspausti ranką broliui menonitui, kuris sėdi čia. Ir iš menonitų, iš metodistų, iš baptistų ir katalikų, ar kas tik nori, te ateina. Ir mes bendrausime kartu apie Dievo Žodžio palaiminimus. Čia sėdi Jehovos liudytojai ir įvairių tipų žmonės, taigi, iš įvairių denominacijų.

514 Kadaisė man patiko (na, ir dabar patinka) Vakarai. Man patinka arkliai ir galvijai. Aš tiesiog užaugau ūkyje ir man—man tai patinka. Ir mes sugindavome galvijus, ir aš eidavau su jais. Ir mes turėjome kilnojamus aptvarus. Aš nežinau, ar jūs, rytiečiai, žinote ar ne, kas yra kilnojamasis aptvaras. Tai kada jūs suvarote galvijus į mišką, jie turi aptvarus, kad galvijai neišsivaikščiotu, kaip jie tai vadindavo, kad grįžtu atgal į fermas. Jie suėsdavo žolę, kur jie augina žolę žiemos pašarams. Ir ten kalnuose, jie taip pat turi kilnojamus aptvarus, kur jie atskiria pateles nuo patino, ir taip toliau. Tai vadinama kilnojamaisiais aptvarais. Bet pagrindinis kilnojamasis aptvaras - tai kur stovi raitas prižiūrėtojas, kai praeina galvijai.

515 Ir taigi, aš sėdėjau ten daug dienų, savo balne ir stebėjau juos, kai galvijai praeidavo. Ten buvo, įeidavo įvairių rūšių. Ten buvo vieni, vadinami „Deimantas“. Ir kai kurie iš jų vadinosi „Bar X“. Ir kai kurie. . . Mūsų buvo „Trikojis“, kažkas panašaus į Skautų

emblema. Kita rūšis, žemiau tos, buvo „Kalakutės Pėdelė“, ant arklio. Ir jie ten turėjo įvairiausių rūšių žymeklių, kad—kad galėtų atpažinti savo galvijus, kai juos išvarydavo.

⁵¹⁶ Taigi, prižiūrėtojas nebuvo susidomėjęs kokios rūšies žymeklį jie turi, bet štai kas, ką idėmiai stebėjo prižiūrėtojas, tai - etiketę, esančią jų ausyje. Visi, kas ten įeidavo, nesvarbu, kokios rūšies buvo žymeklis, turėjo būti grynakraujis Herefordas. Jis negalėjo ten įeiti, jei tai nebuvo Herefordas. Turėjo būti registruotas galvijus, kitaip negalėjo patekti.

⁵¹⁷ Aš manau, kad tą dieną, kai ateis Viešpats, Jis nekreips dėmesio į tai, kokios rūšies žymeklį mes turime, bet ar mes visi esame iš naujo gimę krikščionys. Teisingai. Tai yra Kristaus giminė. Kraujo tyrimas mums įrodys, kad mes visi esame krikščionys. Ir jeigu mes visi ruošiamės būti tokiais *ten*, mes taip pat galime būti tokie ir čia. Ar jūs taip nemanote? Būtent taip, mes vertiname visų skirtingų bažnyčių bendravimą.

⁵¹⁸ Taigi, mes nagrinėjame šį palaimintąjį Laišką Hebrajams. Vienam broliui tai taip patiko, kad jis paėmė garsajuostes ir jis rengia pamokslų knygą apie tai.

⁵¹⁹ Taigi, mes netrukus pereisime prie 11-ojo skyriaus. Mes tikimės praleisti žiemą tame, prie 11-o skyriaus. Paimant kiekvieną iš šių personažų, mes norime grįžti atgal per visą Knygą ir susieti visą Raštą kartu. Aš ketinau tai padaryti. Aš darau dalimis, kai kuriuos iš šito, iš prieš tai buvusių skyrių, kad suriši visą Knygą kartu. Nes, matote, Raštas turi patvirtinti Raštą.

⁵²⁰ Todėl, jei yra koks nors prieštaravimas, jei kas nors mano, kad Raštai prieštarauja vienas kitam, tai klaidinga. Nėra Rašto vietos, prieštaraujančios kitai Rašto vietai. Prieštaravimai yra ten, kur Jis, galbūt, prieštarauja tam, kaip mes žiūrime į Tai, bet Jis neprieštarauja Pats Sau. Aš tarnauju jau dvidešimt šešis metus, ir aš dar nė karto, niekada neradau Biblijoje nė vieno dalyko, kas prieštarauja kam nors kitam, parašytam Biblijoje. Ir aš—aš tiesiog žinau, kad ten to nėra.

⁵²¹ Ir šiandien mes nagrinėjame vieną iš palaimintųjų skyrių šio Laiško Hebrajams, 7-ą skyrių. Jei kas nors neturite Biblijos, ir norėtumėte mus skaityme, mes mielai atnešime jums Bibliją, jei tik pakelsite savo ranką. Aš paprašysiu, ką nors iš vyresniųjų, kad ateitų čia ir paimtų kelias. kažkas pakėlė ranką ten gale. Dėkoju broli. Ir jeigu jūs norite Biblijos, tiesiog pakelkite savo ranką, ir jums ją atneš.

⁵²² Taigi, vienintelis būdas, kaip bažnyčia gali būti pastatyta, vienintelis būdas, kaip žmogus gali turėti Tikėjimą, tai ne per jo denominacija, ne per jo narystę. Bet jo Tikėjimas remiasi ne kokio nors žmogaus idėjų teologija, nes daugiau ar mažiau, tai tik žmogus. Bet vienintelis būdas, kai Tikėjimas gali surasti savo didingą poilsio vietą - yra nepajudinamas ir nekintantis Dievo

Žodis. „Tikėjimas ateina iš klausymo, klausantis Žodžio“. Štai kaip tai vyksta. Ir—ir kai Tikėjimas yra išgirstas ir priimtas, tai išspręsta visam laikui. Niekas daugiau negali to pajudinti, nesvarbu, kad ir kas ateina ar išeina. Niekas niekada negali pakeisti to Tikėjimo. Pagalvokite apie tai. Jūs esate įsitvirtinę, ir jūs daugiau nepasikeisite, per visą laiką ir Amžinybę. Jūs esate įsitvirtinę amžinai, „Nes Dievas viena auka amžiams išstobulino pašvęstuosius, ar pašauktuosius“.

⁵²³ Ir Tikėjimas užima tokią didingą vietą krikščionio, tikinčiojo gyvenime, kad jis gali atsistoti prie purvino kapo krašto ar virš karsto, kur iš šio gyvenimo į anapus iškeliavo brangus kūdikis ar mylimoji. Ir skvarbiu erelio žvilgsniu gali žvelgti į Tą, kuris pasakė: „Aš esu Prisikėlimas ir Gyvenimas“. Ir jie pamiršta dalykus, kurie praeityje. Jie siekia aukštojo pašaukimo ženklą.

⁵²⁴ Aš taip džiaugiuosi, kad Dievas suteikė tokį, ir padarė jį nemokama dovana visiems. Štai tokios turi būti bažnyčios. *Bažnyčios* nereiškia denominacijos ar organizacijos; tai „Grupė žmonių, tikinčiųjų, kurie susirinkę kartu Žodžio bendravime“.

⁵²⁵ Ir šiame nuostabiame Švento Pauliaus mokyme čia, pagrinduose, prieš tai buvusiuose skyriuose, jis konkrečiai kalbėjo apie Viešpaties Jėzaus aukščiausią Dievybę ir kas Jis buvo. Kristus buvo Dievas, sukurtas taip, kad žmonės galėtų pajauti Jį ir paliesti Jį, ir—ir bendrauti su Juo. Kristus, Viešpats Jėzus, buvo kūnas, kuriame gyveno Dievas, „Dievas tapo kūnu ir gyveno tarp mūsų“. Pirmas Timotiejui 3:16 „Ir neginčijamai didelė yra dievotumo paslaptis, nes Dievas buvo apreikštas kūne“.

⁵²⁶ Didis Jehova nužengė ir tapo apčiuopiamu, gyvendamas Savo Sūnaus kūne, paskelbdamas ir sutaikydamas pasaulį su Savimi. Dievas buvo ne . . . Kristus buvo ne kas kita kaip Dievas, ir—ir Dievas buvo ne kas kita kaip Kristus. Abu drauge sudarė Dievybę kūne, padarytą šiek tiek žemesnį nei Angelai, kad Jis galėtų kentėti. Angelai negali kentėti. Jėzus buvo Palapinė kurioje gyveno Dievas.

⁵²⁷ Biblijoje pasakyta, Apaštalų Darbų 7-ame skyriuje, kad „Šventyklos, ir degina- . . . aukos ir deginamųjų atnašų Tu nenorėjai, bet kūną Tu paruošei Man. Tačiau Aukščiausiasis negyvena rankų darbo palapinėse, bet kūną Tu paruošei Man“, kad gyventi palapinėse ar gyventi bendravime su žmogumi.

⁵²⁸ Dievui leidus, kai tik mes užbaigsime šį skyrių čia ar šį Laišką, mes norime sugrįžti ir paimti Rūtos Knygą ir parodyti joje, kaip Dievas tapo mūsų giminaičiu, kad sutaikintų prarastuosius, gražindamas pas Save, bendraudamas ir tapdamas vienu iš mūsų. Atpirkėjas turi būti giminaitis, ir vienintelis būdas, kaip Dievas gali tapti mūsų giminaičiu - tai tapti vienu iš mūsų. Taigi, Jis negalėjo tapti Angelu ir būti žmogui giminaičiu.

529 Praėjusį vakarą, kai aš kalbėjausi su ką tik mirusios motinos sūnumi, mano kompanionu, kurio širdis buvo labai nuliūdusi, pasakė: „O, broli Bilai, aš manau, kad ji ši vakarą yra Angelas“.

530 Aš atsakiau: „Ne, Earlai. Ji niekada nebus Angelu. Ši vakarą ji yra moteris, tokia, kokią ją sukūrė Dievas, ir visada ja bus, niekada nebus Angelu“. Dievas sukūrė Angelus. Jis niekada nepadarė, kad žmonės būtų Angelais. Jis sukūrė Angelus ir žmones. Taigi žmonės niekada nebus Angelais, o Angelai niekada nebus žmonėmis. Dievas juos sukūrė skirtingus.

531 Taigi, ir Kristus tapo kūnu, kad išpirtų iš tos didžios tolybės, kur žmogus įpuolė, ir dėl nuodėmės tas nemirtingumas baigėsi, Dievas nužengė ir priėmė žmogaus pavidalą, ir tapo mūsų giminaičiu, kad Jis prisiimtų mūsų nuodėmes ir mūsų mirtį.

532 Ir vienoje iš iliustracijų, kurias mes pateikėme ankstesnėse pamokose, tiesiog šiek tiek pagrindo, kad naujai atėjusieji galėtų suprasti. Dievas, Savo kelyje į Kalvariją, kai mirties geluonis buvo nutaikytas į Jį, ir zyzė aplink Jį, ir galiausiai įgelė Jam, kol Jis mirė. Jis mirė, kad net saulė nustojo šviesti. Jis mirė, kol net mėnulis ir žvaigždės nebedavė savo šviesos.

533 Nes, Jis ir turėjo tai padaryti, kad išmigtų mirties geluonis! Jeigu Jis būtų buvęs nemirtingas asmuo, jeigu Jis būtų buvęs Teofanijoje, ar būtų buvęs Dvasioje, mirtis negali to valdyti. Jis turėjo tapti kūnu, kad Jis galėtų priimti mirties geluonį. Bet kai bitė ar vabzdys, kuris įgelia, vieną kartą giliai įgelia, jis daugiau niekada nebeįgels. Jis palieka savo geluonį kūne. Ir tai kuo Kristus ta- . . . ar Dievas tapo. Kristus gyveno kūne, kad Jis galėtų priimti mirties geluonį į Savo Paties kūną. Ir kai mirtis pasitraukė nuo Jo ant kryžiaus, ji paliko savo geluonį, ji daugiau nebegali įgelti tikinčiajam. Ji gali sukelti triukšmą, ji gali dūzginti ir gąsdinti, bet ji negali įgelti. Ji nebeturi geluonies.

534 Didis Šventas Paulius, žygiuodamas mirties keliu, sušuko ir pasakė: „O mirtie, kur tavo geluonis? O kape, kur tavo pergalė? Bet dėkui Dievui, Kuris davė mums pergalę per mūsų Viešpatį Jėzų Kristų, nes ir mirtis, ir kapas prarado savo jėgą“.

535 Taigi, tuomet, praėjusį sekmadienį mes paėmėme, „Palikdami Kristaus mokymo principus“, - 6-ame skyriuje, mes perskaitėme štai ką: „eikime toliau į tobulumą“. Ir mes sužinojome, kad žmonės šiandien daugelyje bažnyčių, kartu su Branhamo bažnyčia ir įvairiomis kitomis, mes per daug dėmesio skiriame studijoms apie Kristaus mokymo principus: Jis buvo Abrahamo Sūnus, Jis buvo *tokio ir tokio* Sūnus, ir atgal, per genealogiją. Bet Biblijoje pasakyta: „Atidėkime į šalį tuos dalykus ir eikime toliau į tobulumą“.

536 Pirmiausia jūs turite žinoti mokymą, ir tuomet jūs turite žinoti visus tuos dalykus; tada atidėkime juos į šalį, jis pasakė,

apie mirusiųjų prisikėlimą, rankų uždėjimą, krikštą, ir visus tuos negyvus Dievo įstatus. Vis tik, juose—juose nėra Gyvybės. Tačiau šiandien bažnyčia tiesiog eina prie tų dalykų: „O mes tikime Kristaus Dieviškumu“. Taip. Žinoma. „Mes tikime vandens krikštu“. Taip. Žinoma. „Rankų uždėjimu“.

⁵³⁷ Paulius pasakė: „Mes darysime visa tai, jeigu Dievas leis. Bet viso to akivaizdoje, dabar atidėkime tai į šalį ir eikime į tobulumą“.

⁵³⁸ Taigi, bažnyčia negali būti išstobulinta per organizacijas. Ji visą laiką tolsta nuo Dievo arba tolsta viena nuo kitos. Mes nubrėžiame užkardas, mes atsiskiriame, tikriausiai neturėdami Tikėjimo. Bet tuomet, kai mes paliekame tuos mokymo principus, jeigu mes toliau einame į tobulumą, tuomet tie dalykėliai tampa ne taip naudingi.

⁵³⁹ Mes įeiname į santykius, ir mes sužinome, kad vienintelis būdas, kaip mes galime būti tobuli - tai būti Kristuje. Ir tuomet, per Biblijos mokymą, mes sužinome, kaip mums įeiti į Kristų; ne per vandens krikštą, ne per rankų uždėjimą, ne per mokymą. „Bet viena Dvasia mes visi esame pakrikštyti į vieną Kūną ir tampame tobuli per Jo kančią“. Tuomet mes atrodomė kitaip. Mes mąstome kitaip. Mes elgiamės kitaip. Mes gyvename kitaip. Ne todėl, kad tai yra pareiga ar tai, kad mes priklausome bažnyčiai, bet dėl „meilės, kurią Dievas per Šventąją Dvasią išliejo į mūsų širdis“, kuri padaro mus Dievo Karalystės bendrapiliečiais, tuomet jau tame nėra nei denominacijų, nei užkardų. Mes visi esame vienas didis Kūnas.

⁵⁴⁰ Taigi, po kelių minučių mes pasiruošę pradėti rytinę pamoką. Dar vienas dalykas, apie kurį norėčiau pakalbėti, yra tai, kad Paulius kalba Laiške 7-ame ar 6-ame skyriuje, mes sužinome, kad mes tapome tobuli Kristuje. Tuomet 6-o skyriaus 13-oje eilutėje, tik šioks toks pagrindas.

Kai Dievas davė Abrahamui pažadą, neturėdamas kuo aukštesniu prisiekti, prisiekė savimi,

Dievas prisiekė Savimi, kadangi Jis negalėjo prisiekti niekuo aukštesniu.

⁵⁴¹ Taigi, mes norime grįžti atgal. Paimkime Galatams, tiesiog kelioms minutėms. Atsiverskite Laišką Galatams ir paimkime Galatams 3:16. Ir mes tik minutėlei perskaitysime čia, kuo Jis prisiekė.

Pažadai buvo duoti Abrahamui ir jo sėklai. Jis nesako: „Ir sėkloms“, kaip daugeliui, bet kaip vienai, . . . sėklai, kuri yra Kristus.

⁵⁴² Taigi, jeigu jūs atkreipsite dėmesį, atidžiai skaitydami, kai jūs skaitote.

. . . Abrahamui ir jo sėklai (vienaskaita) buvo duoti pažadai (daugiskaita).

543 „Abrahamui ir jo Sėklai“. Taigi, Abrahamo Sėkla buvo viena, kuri buvo Kristus; provaizdyje - Izaokas.

Bet Abrahamas turėjo daug vaikų. Jis turėjo vieną prieš gimstant Izaokui, tai parodo į Saros netikėjimo klaidą, kuri panoro, kad Hagara pagimdytų kūdikį, manydama, kad ji tam per sena, ir Dievas apeis ir numatys koki nors kitą būdą, o ne tą būdą, kuriuo Jis pažadėjo tai padaryti.

544 Bet Dievas laikosi savo pažado. Nesvarbu, kaip tai gali atrodyti neprotingai, Dievas yra išipareigojęs tesėti Savo pažadą. Ir Sarah pagalvojo, kad galbūt ji galėtų paimti Haną, ar tiksliau, Hagarą, savo tarnaitę, kuri pagimdytų kūdikį per Abrahamą, ir ji pasiimtų jį. Ir tai tapo Izmaeliu, kuris buvo dyglys kūne, nuo tada iki dabar. Tebėra dyglys kūne, nes iš ten kilo arabai, ir jie visada buvo tokiais.

545 Taigi, bet kada, kai jūs netikite grynu Dievo Žodžiu, ir priimate koki nors kitą būdą, nuo to laiko tai bus dyglys jūsų kūne. Jūs priimkite tik tai, ką pasakė Dievas. Jeigu Jis Tai pasakė, vadinasi, būtent tai Jis ir turi omenyje. O, tebūnie palaimintas Jo Vardas! Tiesiog priimkite Jo Žodį.

546 Nesvarbu, kas bando apeiti, sakant: „Na, Tai tikrai nereiškia To“. Tai reiškia tiesiog tai, ką Tai sako, kai Dievas duoda pažadą.

547 Dabar, jeigu mes atidžiai pažiūrėsime.

... Abrahamui ir jo sėklai. . .

Viena buvo Sėkla, vienskaita, o kita - buvo pažadai. Yra daugiau nei vienas pažadas ir daugiau nei vienas asmuo, kuris įeina į Abrahamo Sėklą. Suprantate? Yra viena Sėkla, bet daug žmonių iš tos Sėklos. Suprantate? Jie nebuvo vien tik Abrahamui, ar vienam Izaokui. Bet. . . Tai buvo skirta visai Abrahamo Sėklai. Pažadai buvo duoti kiekvienam tos Sėklos asmeniui. Ar jūs supratote tai?

548 Todėl mes, būdami mirę Kristuje, pagal Raštus, mes priimame Abrahamo Sėklą ir esame paveldėtojai pagal pažadą. Ne prisijungdami prie bažnyčios, vykdydami mirusius įstatus, ir – ir taip toliau. Bet būdami gimę iš Kristaus Dvasios, mes esame Abrahamo Sėkla ir bendrapaveldėtojai su Juo Karalystėje.

549 Tuomet mes toliau skaitome, tada, dabar tik šiek tiek toliau, „Dievas duoda priesaiką“. Taigi, 6-o skyriaus 17-a eilutė.

Kur Dievas, norėdamas stipriau. . .

... Dievas, norėdamas stipriau pabrėžti pažado paveldėtojams savo sumanymo nekintamumą, patvirtino jį priesaika:

550 O, dabar tiesiog sustokime kelioms minutėms. „Dievas labiau norėjo“. Ne todėl, kad Jis privalėjo, bet kad tai būtų užtikrintas dalykas.

551 Taigi, mes jau sužinojome, kad Dievas tapo kūnu, gyveno tarp mūsų, kaip Jis apreiškė Save pasauliui. Kai Jis rado moterį, kuri svetimo, pasakė: „Aš ne—Aš nesmerkiu tavęs. Eik, daugiau nenusidėk“. Kai Jis rado sergantį, Jis pasielgė taip, kaip Jis ir turėjo pasielgti, nes Jis buvo Dievas, ir Jis—Jis išgydė sergantįjį. Jis prikėlė mirusiuosius. Jis atleido nuodėmes. Nesvarbu, kokios jos buvo ir kiek jų buvo, ir ant kiek toli atkrito, Jis, bet kuriuo atveju, atleido jiems, jei tik jie norėjo ateiti ir paprašyti.

552 Taigi, atkreipkite dėmesį. Jei Dievas vieną kartą taip pasielgė tam tikromis aplinkybėmis, ir jeigu vėl iškyla tokios pačios aplinkybės, Jis ir antrą kartą turi pasielgti lygiai taip, kaip Jis pasielgė pirmąjį kartą, kitaip Jis yra neteisingas. Suprantate? Nesvarbu, kiek jūs paskendę nuodėmėje, kaip žemai jūs puolėte, Jis turi pasielgti su jumis taip, kaip Jis pasielgė su ta puolusia moterimi, arba tuomet Jis pasielgė neteisingai. Dievo elgesys - yra Jo Asmenybė, ir koks Jis yra Savo elgesyje - parodo Jo Asmenybę.

553 Ir tokiu būdu esate jūs, jūsų elgesys gyvenime pasako, kas jūs esate. Kaip mes praėjome, prieš dvi ar tris pamokas, metodistai norėjo paskelbti: „Kai jūs šūkaujate - jūs gavote Ją“. Sekmininkai sako: „Kai jūs kalbėjote kalbomis - jūs gavote Ją“. Šekeris pasakė: „Kai jus apėmė drebulys - jūs gavote Ją“, Pensilvanijos Šekeriai. Ir mes sužinome, kad jie visi yra neteisūs. Jūsų gyvenimas parodo Tai. Jūsų asmenybė parodo, kas jūs esate. Žmogus atpažįstamas iš jo darbų, kad ir koks būtų jūsų gyvenimas.

554 Jūs esate girdėję seną istoriją: „Jūsų gyvenimas kalba taip garsiai, kad aš negirdžiu jūsų žodžių“. Taigi, kad ir kas jūs esate - jūs esate. Gyvenimas, kurį jūs gyvenate, parodo, kokia dvasia yra jumyse.

555 Ir tuomet jūs galbūt pamėgdžiosite neteisingą dalyką, ar galbūt pasakysiu, pamėgdžiosite teisingą dalyką. Jūs galite apsimesti krikščioniu. Bet ateis laikas, kai ateis suspaudimas, tuomet ir pasirodys, kas jūs esate. Grandinė yra stipri, kiek stipri yra jos silpniausia grandis.

556 Kai Kristus, Dievo Sūnus, buvo išbandytas, tai parodė, kuo Jis buvo. Žinoma. Kai jūs būsite išbandyti, tai parodys, kas jūs esate. Jūsų gyvenimas visada atspindi tai, kas yra jūsų viduje. Galiausiai, būkite tikras, kad jūsų nuodėmės nepasivys jūsų. Ir štai ką mes bandome pasakyti.

557 Jėzus pasakė, Švento Jono 5:24: „Kas klauso, - ne tas, kas dreba, kas kalba, tas, kas. . . „Kas klauso Mano Žodžio ir tiki Mane Siuntusįjį, tas turi Amžinąjį Gyvenimą, ir niekada nepateks į teismą; bet yra perėjęs iš mirties į Gyvenimą“.

558 Tai jūsų tikėjimas. Ir jūsų tikėjimas, išpažįstamas jūsų lūpomis, pareiškia žmonėms, kurie girdi, bet jūsų gyvenimas atviras prieš visus. Taigi, nesvarbu kiek jūs stengiatės elgtis

taip ir daryti *tai*, iš to nieko neišeis. Tai turi būti jumyse. Tai tikra visos istorijos esmė. Jūsų asmeninis tikėjimas į prisikėlusį Kristų, kaip jūsų Gelbėtoją; kad Jis yra Dievo dešinėje, veikdamas jūsų vietoje šį rytą, kaip ir jūs veikiate Jo vietoje čia, apačioje, kaip liudytojas. Liudytojas turi veikti vietoj kažko, stovėti už jus kaip liudytojas. Ir kaip jūsų gyvenimas čia atspinti jūsų liudijimą Kristuje, jis atsispindi ten ir jis atsispindi čia. Ir Jis ten aukščiau, ir kuo Jis yra dėl jūsų, atsispindi ir ten ir čia. Taigi jūs. . . Savo tikėjimu jūs esate išgelbėti, ir tik juo. Taigi, pojučiai, emocijos, jausmai, bet kas, visiškai neturi Tame vietoje. Taigi, ne. . .

⁵⁵⁹ Taigi, nemanykite klaidingai, kad aš netikiu šiomis emocijomis. Žinoma. Bet tai, ką mes dabar darome, tai stengiamės paaiškinti šios dienos žmonėms, kad tai ne emocijos. Šėtonas paėmė šiuos dalykus ir įsisiautėjo žmonėse, leisdamas jiems grįsti savo Amžiną paskirties vietą ant emocijų. Šūkavimas, kalbėjimas kalbomis, bažnyčios lankymas kiekvieną sekmadienį, elgiantis kaip krikščionis – tą dieną tai neturės jokio poveikio. „Nebent žmogus gims iš naujo“. Ir jūsų gyvenimas atspindės tai, kas jūs esate viduje, suprantate, ne jūsų emocijos.

⁵⁶⁰ Jūs galite turėti kraują ant rankų, jūs galite kalbėti kalbomis, jūs galite gydyti ligonius, jūs galite savo tikėjimu perkelti kalnus, ir vis dar jūs esate niekas. Pirmasis Korintiečiams 13. Suprantate? Turi kažkas įvykti per Gimimą, kuris ateina iš Dievo, ir Dievas įneša į jus naują Gimimą, ir duoda jums dalį Savęs. Tuomet yra tie dalykai. Jūs esate naujas kūrinys. „Aš duodu jiems Amžiną“.

⁵⁶¹ Mes peržvelgėme žodį „Amžinas“. *Amžinai* yra „laiko tarpas“. *Amžinybė* – amžinai, amžinai ir amžinai, bet yra tik viena Amžinybė. Ir mes sužinojome, kad jūs gaunate Amžiną Gyvenimą, ir žodis graikiškai yra *Zoe*, kuris reiškia „Dievo Gyvenimą“. Ir jūs gaunate dalį Dievo Gyvenimo, kuris padaro jus dvasiniu Dievo sūnumi, ir jūs esate toks pat amžinas, kaip ir Dievas yra amžinas. Jūs neturite pabaigos, neturite kur sustoti, nes jūs neturėjote pradžios. Viskas, kas turi pradžia, turi ir pabaigą, o tai, kas neturi pradžios, neturi ir pabaigos.

⁵⁶² Kaip mes mylime šį brangų Žodį! Kaip krikščionis turėtų būti įsitvirtinęs Tikėjime, kuris kadaise buvo perduotas šventiesiems, o ne blaškytis iš vienos vietos į kitą, prisijungiant prie skirtingų bažnyčių. Galite priklausyti kokiam norite bažnyčiai, viskas gerai, jei tik esate krikščionis. Bet pirmiausia padarykite pirmąjį dalyką, kuris yra tas Gimimas, kuris padaro jus giminiais Dievui, kaip ir Dievas tapo jūsų giminaičiu.

⁵⁶³ Jis tapo giminaičiu, kad Jis galėtų jus prikelti. Prieš jus prikeldamas, Jis turi suteikti jums Amžiną Gyvenimą. Tuomet Dievas turėjo tapti giminaičiu, priimti mirtį, kad galėtų prikelti jus. Tada jūs turite tapti Jo giminaičiais, kad galėtumėte eiti į

prisikėlimą. Jūs matote, kas tai yra? Tai tiesiog apsikeitimas. Dievas tapo jumis, kad jūs taptumėte Dievu. Suprantate? Dievas tapo jūsų dalimi, kūnu, kad jūs per Jo malonę taptumėte Jo dalimi, štai ir viskas, kad turėtumėte Amžiną Gyvenimą.

564 Tiesiog nuostabus vaizdas, ir, o, mes mylime tai.

Taigi, *Dievas, norėdamas stipriau . . .*

565 Neprivalėjo, bet Jis norėjo padaryti. Aš taip džiaugiuosi tuo, o jūs, kad mūsų Dievas nori? Pažvelkite. Kas jei Jis—kas jei Jis nebūtų labai kantrus? Kas yra Dvasios vaisius? Meilė, džiaugsmas, tikėjimas, ramybė, ilgas pakantumas. Tai Dievo dalis, kuri yra jumyse. Ir gali būti pakantūs, priimdami vienas kito naštas. Atleisdami vieni kitiems, kaip Dievas dėl Kristaus atleidžia jums. Dievo Dvasia jumyse daro jus tokiais. Ir tuomet, kai Dievas buvo čia, žemėje, ir tapo jumis, tapo nuodėme, kad Jis, paimdamas jūsų nuodėmę, nešė ją už jus ir sumokėjo jūsų nuobaudą už ją. Dievas yra labai kantrus, nešantis mūsų naštas.

566 Ir tuomet Jis yra geras Dievas. Jeigu jūs norite tam tikrus dalykus daryti savaip, žinote, Dievas yra gana geras, kad tai padarytų. Jam patinka padaryti jus laimingais. Jis nori. . . Jis—Jis yra meilė, ir Jo didi meilė netgi kartais priverčia Jį nusileisti, kad leistų jums turėti tai, ko jūs norite.

567 Pažvelkite į Tomą po prisikėlimo. Tomas nebūtų patikėjęs. O, šiandien jis turi daug vaikų. Bet Tomas pasakė: „Ne. Ne. Man reikalingi kokie nors įrodymai. Aš turiu paliesti savo ranka Jo šoną, ir į Jo . . . savo pirštus čia, į Jo rankas, ir tik tada aš patikėsiu Tuo. Man, man nerūpi, ką jūs sakote“. Suprantate, tiesiai ten jis atsidūrė už Rašto tvarkos. Jūs turėtumėte tikėti Tuo. Taigi, jis pasakė: „Aš turiu turėti kokį nors įrodymą, kad patikrinti Tai“.

568 Ir pasirodo Jėzus, Jis geras: „Nagi, Tomai, jeigu tu šito nori, na, štai, štai tau. Tu gali tai turėti“.

569 Mes tokie jau esame. Mes sakome: „Viešpatie, aš turiu kalbėti kalbomis. Aš—aš turiu šūkauti. Aš turiu . . .“

570 „O, pirmyn, Aš leisiu jums tai turėti“. Jis yra geras.

571 Taigi, jis palietė ranka Jo šoną, tuomet jis tarė: „O, tai mano Viešpats ir mano Dievas“.

572 Jis pasakė: „Dabar, Tomai, tu tiki, nes tu pamatei. Bet kur kas yra didesnis atlygis tiems, kurie neturi jokių įrodymų, bet vis tiek tiki Tuo!“ Štai taip. Štai kokiais mums reikia tapti. „Bet kiek didesnis atlygis tiems, kurie nieko nematė, bet vis tiek tiki Tuo“. Tai tikėjimo veiksmas, kad mes priimame Tai.

573 Taigi, aš tikiu ženklais, lydinčiais tikinčiuosius, bet tai, kas pirma - statykime į pirmą vietą. Jūs galite turėti ženklus ir be Šito. Paulius pasakė, kad galite. Jis pasakė: „Aš galėčiau kalbėti ir žmonių, ir Angelų kalba; aš esu niekas. Aš galiu savo tikėjimu perkelti kalnus; aš esu niekas. Aš galiu suprasti Bibliją taip, kad galėčiau pažinti visas Dievo paslaptis; aš

esu niekas“. Suprantate, tai Šventosios Dvasios dovanos, be Šventosios Dvasios.

574 Šventoji Dvasia yra Dievas. Dievas yra meilė, džiaugsmas, ramybė, ilgas pakantumas, švelnumas, kantrybė. Tai yra Dievo Dvasia. Štai ką Dievas iškelia paskutinėmis dienomis, per tą Dvasią.

575 Dabar: „Nenorėdamas . . .“

. . . *Dievas*, norėdamas *stipriau* parodyti *pažado paveldėtojams* . . .

. . . *Dievas*, labiau norėdamas . . . parodyti . . . *paveldėtojams* . . .

Kas yra paveldėtojai? „Mes, būdami mirę Kristuje, priimame Abrahamo Sėklą ir esame paveldėtojai“. O, ar tai įsisunkė? Mes esame Dievo Karalystės paveldėtojai, per priesaikos pažadą. Dievas neturėjo prisiekti. Jo Žodis yra tobulas. Bet Jis taip pat prisiekė Savimi, nes nebuvo nieko didingesnio.

576 Ir kai mes skaitome toliau, tiesiog minutėlę, paklauskite.

. . . *pažado paveldėtojams savo sumanymo nekintamumą, patvirtino jį priesaika:*

577 „Nekintamumas“ - nesikeičiantis. Dievas negali pasikeisti. Jis turi išlikti toks pat. Ir jei Dievas išgydė vieną sergantį asmenį, Jis niekada negali pakeisti savo požiūrio. Dievas atleidžia vienam nusidėjėliui, vienai prostitutei, Jis niekada negali pakeisti Savo požiūrio. Nekintamumas, Dievo Žodžio nekintamumas. Dievas pasakė, vienoje vietoje: „Aš esu Viešpats, gydantis visas tavo ligas“. Jis turi likti su Tuo, nes Jis begalinis. Jis nuo pat pradžių žinojo pabaigą.

578 Taigi, aš galiu pasakyti: „Aš padarysiu *tai*“. O Biblijoje pasakyta, mes turėtume sakyti: „Jeigu Viešpats panorės“. Kadangi aš esu mirtingas. Aš nežinau. Kartais aš turiu atsiimti savo žodžius, bet Dievas negali atsiimti Savojo. Jis yra Dievas.

579 Ir Jis paprašė tik vieno dalyko: „Jei gali patikėti“. O, tai bent! „Jeigu tu gali patikėti, viskas įmanoma“. „Jei gali patikėti“, - tai ir viskas. „Tu, jei tu gali“, - štai kur klausimas. Bet klausimas ne dėl Dievo Žodžio, nes, Jo nekintamumas, Jis negali pasikeisti. Kaip nuostabu!

580 Taigi klausykite, mes skaitome toliau.

Tad du nekintami dalykai, kuriuose neįmanoma, kad Dievas meluotų, . . .

Neįmanoma! Negalimumas ir nekintamumas, praktiškai yra tas pats žodis; negali pasikeisti, negali pajudėti. Jis turi likti toks pat amžinai. Negali būti pakeistas, nekintamumas ir negalimumas.

Ir du, du nekintami dalykai, kuriuose neįmanoma, kad Dievas meluotų, . . .

„Mes turime du dalykus?“ Taip. Pirma, Jo Žodis pasakė, kad Jis tai padarys. Antra - buvo Jo duota priesaika, kad Jis tai padarys. O, tai bent!

⁵⁸¹ Kokios rūšies žmonės mes turėtume būti? Kodėl turėtume blaškytis ir bėgioti aplink, priimdami pasaulio dalykus ir elgtis kaip šis modernizuotas 1957-ųjų krikščionybės modelis? Mes norime būti senamadiškos rūšies, kurie priima Dievą pagal Jo Žodį, ir vadina tuos dalykus, kurių nėra, tarsi jie būtų. „Jeigu Dievas taip pasakė - Tai išspręsta“.

⁵⁸² Abrahamas, kuriam buvo duotas pažadas, jam ir jo Sėklai, jis vadino dalykus, kurių nebuvo, tarsi jie yra. Nes, tai buvo Dievo pažadas, žinant, kad Dievas negali meluoti. Jis jam tai pažadėjo, ir jis Tuo tikėjo. Metai bėgo ir atrodė, žiūrint natūraliomis akimis, kad pažadas tolsta, bet Abrahamui Jis artėjo.

⁵⁸³ Užuoat buvęs silpnas ir sakęs: „Na, galbūt nėra tokio dalyko kaip Dieviškas išgydymas. Galbūt aš tik ei- . . . Galbūt ir nėra tokio dalyko. Galbūt aš klydau visame savo suvokime“. Tuomet tai parodo vieną dalyką, kad jūs nebuvote gimę iš naujo. „Nes tai . . .“

⁵⁸⁴ Mes peržvelgėme praėjusį sekmadienį, paimant tiesiog truputėlį atgal šiame skyriuje. „Nes neįmanoma, žmogaus, kuris kartą paragavo dangiškujų dovanų ir viso kito, jei atkrinta, vėl atgavinti atgailai“. Absoliučiai, visiškai neįmanoma!

Juk tas, kuris yra gimęs iš Dievo, nedaro ir negali daryti nuodėmės; nes Dievo sėkla išlieka jame: ir jis negali nusidėti, . . .

Dievo sėkla yra Dievo Žodis. „Tikėjimas ateina iš klausymo, klausantis Žodžio, Auka buvo paaukota. Viskas baigta“.

⁵⁸⁵ Taigi, jeigu jūs pasielsite neteisingai, Dievas privers jus už tai sumokėti. Bet jei jūs pasielsgėte neteisingai, jūs padarėte tai nesąmoningai. 10-as skyrius, 47-a eilutė, aš manau, „Nes jei mes sąmoningai nusidedame, po to, kai gavome Tiesos pažinimą“. Bet po to, kai kartą Gimėte, jūs turite Tiesą; ne Jos pažinimą, bet jūs priėmėte Tiesą ir Ji tapo realybe. Ir jūs esate Dievo vaikas, visam laikui ir Amžinybė. Dievas prisiekė, kad Jis tai padarys.

⁵⁸⁶ Jėzus pasakė: „Kas klauso Mano Žodžių ir tiki Tą, kuris Mane siuntė, turi amžinąjį Gyvenimą, ir Aš prikelsiu jį paskutiniąją dieną. Jis niekada nepateks į Teismą. Jis perėjo iš mirties į Gyvenimą“. Taigi, su tokia priesaika, „Dievas nori, kad mes Tai priimtume“.

⁵⁸⁷ Dabar žiūrėkite, ką jis čia sako, Paulius kalba bažnyčiai.

. . . yra neįmanoma, kad Dievas meluotų, turėtume turėti stiprią paguodą, . . .

Ne: „Na, jei baptistai nesielgs su manimi gerai, aš eisiu pas metodistus“. Suprantate?

. . . mes turėtume turėti stiprią paguodą, kurie pabėgo į prieglobstį, kad laikytųsi mums pateiktos vilties:

588 Dabar skaitant paskutinį.

Šią viltį turime kaip sielos inkarą, . . .

Viltį, Dievo duotą priesaiką, mes turime kaip sielos inkarą, patikimą ir tvirtą, ir išengiančią į tai, kas yra už uždangos;

589 Pakalbėkime tiesiog minutėlę apie „uždangą“. Mes nepilnai tai paėmėme praėjusio sekmadienio vakarą.

590 „Uždangoje“. Uždanga - yra kūnas. Uždanga yra tai, kas neleidžia mums matyti Dievo veidas į veidą, šioje bažnyčioje. Uždanga yra tai, kas neleidžia mums pamatyti Angelų, jų pozicijoje ši rytą, stovinčių prie kėdžių. Uždanga - štai kas neleidžia mums Jį pamatyti. Mes esame paslėpti už uždangos, ir ta uždanga - yra kūnas. Mes esame Dievo sūnūs ir dukterys, mes esame Dievo Akivaizdoje, „Dievo Angelai stovyklauja aplink bijančius Jo“. Mes visą laiką esame Dievo Akivaizdoje. „Aš niekada tavęs nepaliksiu ir niekada tavęs neapleisiu. Aš būsiu su tavimi visada, iki pabaigos“. Tačiau uždanga - yra kūnas, tai ir yra, kas sulaiko mus nuo Jo Akivaizdos. Bet per sielą, Dvasią, per savo tikėjimą mes žinome, kad Jis stebi mus. Jis stovi šalia mūsų. Jis dabar yra čia.

591 Ten, Dotane, vieną rytą pagyvenusį pranašą apsupo kariuomenė ir jo tarnas išėjo ir pasakė: „O, tėve, visa šalis apsupta svetimšalių“.

592 Elijas pakilo ir tarė: „Na, sūnau, su mumis yra daugiau nei su jais“.

593 Na, jis sumirksėjo akimis ir apsižvalgė aplink. Jis nieko nematė.

594 Jis tarė: „Dieve, norėčiau, kad Tu atvertum jam akis, patrauktum uždangą“. Ir kai uždanga nukrito nuo jo akių, aplink tą pagyvenusį pranašą buvo ugnies vežimai, kalnai buvo Ugnyje nuo Angelų ir vežimų. Štai taip.

595 O, tada Gehazis galėjo pašakyti: „Dabar aš—aš suprantu“. Suprantate, uždanga nukrito. Štai kur kliūtis.

596 Štai taip. Laiko tvirtai. Uždanga, štai kas trukdo mums gyventi taip, kaip mes turėtume. Uždanga - tai, kas neleidžia mums daryti dalykų, kuriuos mes iš tikrųjų norime daryti. Ir Dievas tapo uždengtas kūne, ir uždanga perplyšo pusiau. Dievas vėl tapo Dievu ir Jis pakėlė uždangą, už kurios Jis Pats pasislėpė. Tai yra Viešpaties Jėzaus prisikėlimas. Įrodantis mums tai, kad šioje uždangoje, kurioje mes dabar paslėpti, tikėjimu mes tikime Tuo ir priimame Tai. Ir kai ši uždanga bus perplėšta pusiau, aš įeisiu į Jo Akivaizdą su šiuo užtikrintumu, žinodamas, kad: „Aš pažįstu Jį Jo prisikėlimo jėgoje“. Viešpačiui Jėzui Atėjimo metu ši uždanga vėl bus prikelta tobulu būdu, kol aš vaikščiosiu

ir kalbėsiuosi su Juo kaip su savo Gelbėtoju ir savo Dievu, kai Jis atsisės į Dovydo sostą. Ir mes gyvensime amžinai toje uždangoje, po to kai ji bus ištobulinta, tačiau ši uždanga turi savyje nuodėmę. Ir nesvarbu, kaip . . . Niekada negalvokite apie tą pašlovintą kūną šioje žemėje. Jis turi mirti, taip kaip ir jūsų siela turi mirti, kad gimtų iš naujo.

⁵⁹⁷ Tobulume, nevalgant mėsos ir darant *tai*, ir tobulinant kūną, jūs niekada to neturėsite. Ir jūs turite mesti *tai*, ir daryti *tai*, ir daryti *tai*, ir daryti *tai* - tai yra įstatymas. Tai yra besilaikantys įstatymo. Mes netikime įstatymiškomis išgelbėjimo formomis. Mes tikime Tuo - kad malone mes esame išgelbėti. Ir tai ne jūs. Jūs su tuo neturite nieko bendra. Tai daro Dievo išrinkimas. „Niekas negali ateiti pas Mane, jei Mano Tėvas nepritrauks jo“. Teisingai. Ir Jis . . . Visa, ką Jėzus atėjo padaryti - tai pritraukti tuos, kuriuos Tėvas iš anksto numatė; ir iš anksto juos paskyrė prieš pasaulio sukūrimą, kad taptų Dievo sūnumis ir dukterimis. Amen. „Ne nuo to, kuris bėga, ar to, kuris nori, bet nuo Dievo, kuris parodo gailestingumą“. Dievas tai daro. Jūs iš viso negalite girtis. Nėra nė vieno dalyko, kurį jūs padarėte. Dievas, malone išgelbėjo jus; ne jūs patys save. Jei tai padarytumėte, jūs turėtumėte kuo girtis. Bet jūs neturite kuo girtis. Visas gyrius atitenka Jam. Tai Jis. Tuomet Jis duoda jums tvirtą viltį: „Davė priesaika, jog neįmanoma, kad Jo vaikai kada nors būtų prarasti“.

⁵⁹⁸ Taigi, už blogus poelgius jie gauna rykštės. Jūs pjaunate tai, ką jūs pasėjate. Jūs tai gaunate. Nemanykite, kad jūs dabar tiesiog išeisite ir nusidėsite, ir išsiseksite nuo tuo. Jeigu jūs taip elgiatės ir turite tokį požiūrį, tai rodo, kad niekada nebuvote gimę iš naujo. Ar supratote tai? Jeigu jūs vis dar turite norą daryti bloga, tuomet jūs vis dar esate paklydime. Suprantate? „Nes Jis amžiams ištobulino tuos, kurie yra . . . O tie gyvuliai Senajame Testamente, įstatyminėmis dienomis, buvo aukojami kasmet, pastoviai, niekada negalėjo panaikinti nuodėmės“. Bet kai mes uždedame savo rankas ant Jo galvos, ir išpažįstame savo nuodėmes, ir gimstame iš naujo iš Dievo Dvasios, mes daugiau nebeturime jokio noro nuodėmei. Nuodėmė pasitraukė nuo jūsų. Tai visam laikui ir Amžinybę.

⁵⁹⁹ Jūs darysite klaidų. Jūs krisite. Jūs sąmoningai elgsitės neteisingai. Jūs kartais išeisite ir darysite dalykus. Tai nereiškia, kad jūs esate prarastas. Tai reiškia, kad jūs sulauksite pataisymo.

⁶⁰⁰ Mano mažylis, daugelį kartų mano vaikai, daro įvairius dalykus. Jūsų taip pat. Tai jus . . . Jie žino, kad tai prieštarauja jūsų—jūsų taisyklėms. Ir jie žino, ko tikėtis, kai jie tai daro. Už tai jie sulauks rykštės, kartais geros rykštės. Bet tai tebėra jūsų vaikas. Žinoma.

601 Neįmanoma, kad žmogus gimęs iš Amžino Gyvenimo vėl kada nors pražūtų. Dievas nėra tas, kuris duoda, o paskui atsiima atgal. „Kas klauso Mano Žodžių ir tiki Tą, kuris Mane siuntė, turi Amžinąjį Gyvenimą; ir niekada nepateks į teismą, bet yra perėjęs iš mirties į Gyvenimą. Aš prikelsiu jį paskutinėmis dienomis“. Toks yra Dievo pažadas.

602 Taigi, jeigu jūs ir toliau tęsiate, sakote: „O, na, tuomet aš galiu daryti tiesiog...“ Aš visada darau tai, ką aš noriu daryti. Bet jeigu jūs esate krikščionis, jūs nenorite daryti to, kas neteisinga, kadangi jumyse yra pats Gyvenimas, pats pagrindas. Jeigu jūs norite elgtis neteisingai, tai parodo, kad *čia* yra neteisingas dalykas. „Kaip iš to paties šaltinio gali tekėti kartus ir saldus vanduo?“

603 Taigi jūs visiškai buvote susipainioję kažkokiose emocijose ar nepaprastais *kažkokiais-kitais* pojūčiais: Pamirškite tai! Grįžkite prie altoriaus ir sakykite: „Dieve, paimk mano seną nuodėmingą gyvenimą ir įvesk mane į tokią būseną, kad visas mano noras...“

„Kas gimęs iš Dievo, nedaro nuodėmės“. Teisingai. Jis neturi jokio noro tai daryti.

604 Žinoma, šėtonas įvilios jį į spąstus *čia* ir *ten*, bet nesąmoningai. Biblijoje taip pasakyta. Šėtonas kartkartėmis įvilios jį į spąstus. Žinoma, jis tai padarys. Jis bandė įvilioti į spąstus mūsų Viešpatį Jėzų. Jis tai padarė Mozei, ir pagavo jį. Jis padarė Petruui, ir pagavo jį. Jis daugeliui tai padarė, bet... Petras netgi išsižadėjo Jo, bet po to nuėjo ir gaudžiai verkė. Kažkas jame buvo.

605 Kai balandį išleido iš arkos... Išskrido varnas, jis kranksėjo aplinkui. Arkoje su juo buvo viskas gerai, bet kai jis išskrido, jo prigimtis buvo visai kitokia. Jis galėjo maitintis visais tais lavonais, kiek tik norėjo, ir būti patenkintu. Kodėl? Jis nuo pradžių buvo varnas. Jis buvo maitėda. Jame nebuvo nieko gero. Jis buvo veidmainis, kuris tupėjo ant laktos kartu su balandžiu, toks pat didelis, kaip ir balandis. Jis galėjo skraidyti visur, kur skraidė balandis. Bet jis galėjo maitintis ir geru maistu, kokių maitinosi balandis. Ir tuomet jis galėjo valgyti sugedusį maistą, kurio balandis negalėjo valgyti. Nes balandis yra kitaip sukurtas. Jis yra kitokios sudėties. Jis yra balandis. Ir balandis negali suvirškinti supuvusio maisto, nes jis neturi tulžies.

606 Ir žmogus, gimęs iš Dievo Dvasios, tampa Dievo balandžiu, savo prigimtimi, savo pasikeitimu, savo sudėtimi. Taip, pone. Jeigu jūs įdėtumėte į varną balandžio dvasią, jis niekada nesėdėtų ant dvėselienos. Jei jis per klaidą atsitūptų, jis tikrai kuo greičiau nuskrįstų. Jis negalėtų to pakęsti. Ir žmogus, gimęs iš Dievo Dvasios, nepakęstų. Jis gali atsitiktinai užėti į kokį nors barą, bet jis kuo greičiau pasišalins iš ten. Moteris gali bandyti suvilioti jį, ir jis galbūt atsisuks, bet jis vėl nusuks savo galvą.

Jis kuo greičiau išeis iš ten. Kodėl? Jis - balandis. Teisingai. Jūs jo neapgausite, nes jis tai žino. „Mano avys pažįsta Mano Balną, ir paskui svetimą jos neseka“. Jis nuo pradžių yra balandis. Štai apie ką aš kalbu, kažkas tikro, kas ten įsitvirtina.

607 Dabar žiūrėkite atidžiai. „Dievas prisiekė“. O, tai . . .

Viltis, kurią turime kaip sielos inkarą, tiek . . . tvirtą, įeinančią į – į tai, kas yra uždanga;

608 „Uždanga“. Dievas nužengė, uždengtas kūne. Kad padarytų ką? Parodytų Save. Jis turėjo pasislėpti, kadangi mes negalėjome Jo matyti. Ir Jis pasislėpė už uždangos. Ir Kas buvo ta uždanga? Jėzus. „Ne Aš darau darbus, bet Mano Tėvas“, - pasakė Jėzus. „Mano Tėvas gyvena Manyje. Aš darau darbus. Tėvas daro ir Aš darau iki šiol“. Čia Jis yra kaip Tas uždengtasis, vaikščiojantis kūne, Dievas, Emanuelis, Dievas su mumis. „Dievas buvo Kristuje, sutaikindamas pasaulį su Savimi“. Štai Jis, vaikščiojantis aplink.

609 Taigi, Jis nužengė ir atliko pašventinimą ar paruošimą, ar sutaikinimą, kad Savo pasiaukojančia mirtimi sumokėtų nuodėmės kainą, kad Jis galėtų sugrįžti ir gyventi mumyse. Tuomet tikėjimas, kurį mes turime, yra—yra uždengtas tikėjimas, ar uždengtas žmogus. Todėl mes nežiūrime į dalykus, kuriuos mes matome šioje uždangoje. Uždanga turi išsilavinimą, ji daro dalykus ir kalba. Tai yra mokslinis dalykas. Bet gyvojo Dievo Dvasia, kuri gyvena čia, vadina tuos dalykus, kurių nėra, tarsi jie būtų, jeigu Dievas taip pasakė. Tai jūsų uždanga. Mes esame uždangoje.

610 Taigi, vieną dieną Jis pakels šią uždangą, gimusią ne iš moters per vyro ir moters lytinį potraukį, bet Dievo valia Jis ištars, ir ji pasirodys. Tuomet mes turėsime kūną, panašų į Jo paties šlovingą kūną. Mes būsime uždengti, taigi mes galėsime kalbėtis vienas su kitu, paspausti vienas kitam ranką.

611 Taigi, kai mes išeisime iš čia, bus palapinė, teofanija, tiesiog žmogaus pavidalo, kuri nevalgo, negeria, nemiega, nemieganti amžinai. Tai, kur mes keliaujame. Bet jie laukia po Altoriumi, šaukdami: „Viešpatie, kaip ilgai? Kaip ilgai?“ - kad sugrįžtų. Kadangi jie nori paspausti vienas kitam ranką. Jie nori atsisėsti, valgyti ir kalbėtis vieni su kitu. Jie yra žmonės. Tebūna palaimintas Viešpaties Vardas!

612 Kai pradžioje Dievas sukūrė žmogų pagal Savo Paties atvaizdą, Jis sukūrė jį tokiu. Jie bendravo vienas su kitu, kadangi mes pažįstame vienas kitą. Mums patinka tai, ką Dievas mums sukūrė, nes mes tokie buvome sukurti. Jo didingame Atėjime tie, kurie yra pasiruošę, bus tokie amžinai. Nemirtingi, mes stovėsime panašūs į Jį. O, tebūnie palaimintas tas Kristaus Vardas!

613 Ir dabar mes turime mūsų išgelbėjimo užstatą, kai mes priimame Jį kaip savo asmeninį Gelbėtoją, kaip savo Gydytoją.

Visa tai yra atlygis ar už draudimą sumokėti dividendai. Amen. Jūs žinote, kas yra draudimo sutartis. Su ja jūs galite gauti dividendus, kol bus išmokėta nominalioji vertė. Žinoma. Jūs galite gauti dividendus. Ir mes dabar gauname dividendus. Vienintelis dalykas yra, kai tik mes gauname dividendus, atlygis vėl kaupiasi.

614 Kartą draudimo agentas man pasakė: „Bili, aš norėčiau jus apdrausti“.

Pasakiau: „Aš turiu vieną“. Mano žmona pažvelgė į mane.

615 Taigi, nieko neturiu prieš draudimą. Bet kai kurie žmonės yra „prastai apdrausti“. Tad jie priėjo iš kitos pusės. Jis paklausė. . .

616 Mano žmona keistai pažvelgė į mane: „Tu turi draudimą?“

617 Aš tariau: „Žinoma“. Ji nieko apie tai nežinojo.

618 Jis paklausė: „Na, Bili, o kokį draudimą jūs turite?“

619 Aš atsakiau:

Palaimintas draudimas, Jėzus yra mano!
O, kokia Dieviškosios šlovės išankstinė
nuojauta!
Išgelbėjimo paveldėtojas, Dievo nupirktas,
Gimęs iš Jo Dvasios, nuplautas Jo Krauju.

620 Jis pasakė: „Tai labai gerai, Bili, - jis tarė, - bet tai nepaguldys jūsų čia, į kapa“.

621 Aš atsakiau: „Bet tai paims mane iš jo. Tai svarbiausia“. Man nerūpi, kaip aš ten pateksiu; man rūpi, kaip iš ten išeiti.

622 Ir kadangi aš turiu draudimą, dėka Amžinybės Dievo priesaikos, kad Jis vėl prikels mane pagal Savo Sūnaus panašumą paskutinę dieną, aš eisiu drąsiai, turėdamas paguodą bei sielos inkarą, kad, kol aš esu šioje uždangoje, yra kažkas neregimas, kuris pritvirtino mane anapus prie amžių Uolos. Kai vandenys pakyla ir šniokščia, tai nieko nekeičia. Nei mirtis, nei pavojus, niekas neatskirs mūsų nuo Dievo meilės. Mano inkaras laikosi viduje uždangos. Tegul kyla potvyniai. Tegul bangos daužosi. Tegul ateina netikintys. Naujai gimęs tikintysis turi inkarą. Jūs dar nematote pro šią uždangą. Bet aš žinau, kad mano inkaras laikosi ten anapus už amžių Uolos, kuris prisiekdamas davė pažadą, kad Jis prikels mane paskutinę dieną.

623 Nenuostabu, kad jūs galite pažvelgti mirčiai į veidą ir pasakyti: „Kur tavo geluonis? Kape, kur tavo pergale? Bet dėkoju Dievui, kuris suteikia mums pergalę per mūsų Viešpatį Jėzų Kristų“.

Kur pirmtakas . . .

O, tai bent! Mes neprieisime prie pamokos.

Ku pirmtakas . . . už mus

624 Pirmtakas. Ar kada nors atkreipėte dėmesį, senaisiais vakarų laikais (Daug kartų teko eiti senais takais.), bėgantis priekyje ar žvalgas? Kai vagonų vilkstinei pritrūkdavo vandens, žvalgas bėgdavo į priekį. Ir jis matydavo tas indėnų gentis; jis aplenkėdavo juos. Ir jis pamatydavo, kur buvo vandens šaltinis. Jis nuskubėdavo atgal ir pranešdavo vagonų vilkstinės viršininkui: „Varykite arklius, būkite drąsūs, tiesiai už kalno yra vandens šaltinis“. Jis yra pirmtakas.

625 Ir čia - Pirmtakas. Kadaisė žmogus buvo prispaustas šėtono po smarkia ugnimi, bet Kažkas užėmė kulkosvaidžio lizdą. Tai buvo Jėzus. Pirmtakas nuėjo pirma mūsų. Ir šėtonas stovėjo ten su kulkosvaidžiu, spausdamas mus prie žemės, visą laiką vergystėje ir mirties baimėje. Jis saugojo tą Šaltinį. Žinoma, jis saugojo. Jam buvo duotas pavedimas, kadangi mes nusidėjome ir buvome nuvaryti nuo Jo šalin. Bet Pirmtakas, Kristus, atėjo ir užėmė tą lizdą.

626 Jūs girdėjote tą seną dainą: „Laikykite tvirtovę, greitai Aš ateisiu“? Laikykite tvirtovę, menkniekis; paimkime ją. Mums nereikia jos ilgiau laikyti. Kristus paėmė tvirtovę. Aleliuja! Duryš atidarytos. „Yra Šaltinis atvertas Dievo namuose, Dovydo mieste, skirtas apvalymui, nešvariųjų apvalymui“. Mūsų Pirmtakas jau įėjo už mus.

627 Pirmtakas, Jis mums sako: „Ten, tiesiog anapus, yra vieta, anapus, kur jūs niekada nepasensite“. Kur nebus raukšlių, kur jums nereikės naudotis Max Factor, kad atrodytumėte gražios savo vyrui. Priekį mūsų nuėjo Pirmtakas. Ten jūs niekada nepasensite, nepavargsite ir nedrebėsite. Yra vieta, kur jūs niekada nesirgsite. Kur kūdikis niekada neturės aštrių skausmų. Kur niekada neišmesite nė vieno netikro, ar, danties, kad gautumėte dirbtinį. Aleliuja! O, tebūnie palaimintas Jo Vardas! Jis įžengė, ir vieną dieną ten, nemirtingi mes stovėsime Jo panašume. Jie nustelbs žvaigždes ir saulę. Žinoma. Pirmtakas nuėjo pirma mūsų.

. . . kur už mus įėjo pirmtakas - Jėzus, tapęs amžiams vyriausiuoju kunigu pagal Melkizedeko tvarką.

628 Šis didis Pirmtakas nuėjo pirma mūsų, nutiesdamas kelią. Jis tapo iš Dvasios, didžiu Dievo vaivorykštės šaltinių, Kuris neturėjo nei pradžios, nei pabaigos. Jis amžinai buvo Dievas.

Šis Šviesos spindulys išėjo į priekį. Tai buvo meilės spindulys, tai pagrindinė - raudona. Toliau sekė kita spalva, kuri buvo mėlyna; mėlyna - ištikimybė. Po to sekė kitos spalvos, visos septynios tobulos spalvos, kurios yra septynios Dievo Dvasios, išėjusios iš to didžio Šaltinio ar to didžio Deimanto, apie kurį kalbėjo Jėzus. Tas didysis Deimantas buvo nušlifluotas, kad atspindėtų šias spalvas. Dievas tapo kūnu ir gyveno tarp mūsų, kad Jis galėtų atspindėti Savo gerumą ir gailestingumą tarp mūsų, per dovanas, ženklus ir stebuklus. Ta visa didi vaivorykštė

tapo Teofanija, sukurta pagal žmogaus atvaizdą, tačiau Jis dar nebuvo žmogus, Jis dar neturėjo kūno, Jis buvo Teofanija.

⁶²⁹ Mozė pasakė: „Aš norėčiau pamatyti Tave“. Dievas paslėpė jį uoloje.

⁶³⁰ Ir kada Jis praėjo pro šalį, Jis atsuko Savo nugarą. Mozė pasakė: „Tai atrodė kaip žmogaus nugarą“.

⁶³¹ Tuomet kas įvyko? Vieną dieną ten, kai Abrahamas sėdėjo savo palapinėje. Mes paimsime tai šį vakarą. Kai Abrahamas sėdėjo savo palapinėje, Dievas atėjo pas jį fiziniame kūne.

„O, - jūs sakote, - Broli Branhamai, jis buvo . . .“

⁶³² Mes rasime Jį prieš tai čia, susitinkantį su Abrahamu, kaip Melchizedeką, fiziniame kūne, kuris buvo Dievas. Žinoma, tai buvo. Jis buvo Dievas kūne.

⁶³³ Jūs sakote: „Tuomet, broli Branhamai, kodėl Jis turėjo sugrįžti ir gimti?“

⁶³⁴ Tuomet Jis nebuvo gimęs. Jis buvo tik sukurtas, kūnas, kuriame Jis gyveno. Melchizedekas buvo Salemo Karalius, kuris yra Jeruzalės Karalius, kuris yra taikos Karalius; kuris neturėjo nei tėvo, nei motinos, nei dienų pradžios, nei gyvenimo pabaigos.

Jėzus turėjo ir tėvą, ir motiną, ir dienų pradžią, ir gyvenimo pabaigą. Bet Jis buvo sukurtas „toje būklėje“ Melchizedeko, kuris neturėjo nei dienų pradžios, nei gyvenimo pabaigos.

⁶³⁵ Melchizedekas buvo Pats Dievas. Melchizedekas buvo Dievas Jehova, tas Pats, kuris po kelerių metų susitiko su Abrahamu prie jo palapinės. Jis buvo atsukęs jam nugarą; Jis paklausė: „Kodėl Sarah nusijuokė?“ Teisingai. Jis buvo Tas, kuris stovėjo ten, žvelgdamas Sodomos link. Abrahamas atpažino Jį, nes jo uždangos viduje buvo inkaras, laikantis tą pažadą. Ne todėl, kad jis turėjo kažkokį pojūtį, bet Dievas davė jam pažadą. Ir kai jis įėjo į kontaktą su tuo didžiu magnetu, jis žinojo, kad Jis buvo tame kūne.

⁶³⁶ Išėjo iš ten kartu su Abrahamu, po trumpos tylos. Jis pasakė Abrahamui. Tarė: „Matant tai, ar Aš paslėpsiu tuos dalykus nuo Abrahamo, matant, kad jis yra pasaulio paveldėtojas? Aš tiesiog nepadarysiu to“. Taigi: „Abrahamai, aš tau pasakysiu, ką Aš ruošiuosi padaryti, - mes paimsime tai šį vakarą, - ten, Sodomoje“, ir ką jie visi ruošėsi padaryti. Ir kaip tik Jis palaimino Abrahamą, Jis vėl sugrįžo į kosminę erdvę. Žmogus, kuris stovėjo ten dulkėtais drabužiais, Žmogus. Ir ne tik tai, bet Jis valgė veršiuko mėsą, kuri papjovė Abrahamas, ir gėrė karvės pieną, ir valgė paplotėlius (kukurūzų duona), užteptus sviestu. Būtent taip. Ir tuomet vėl grįžo į Teofaniją.

⁶³⁷ Kas tai buvo? Kodėl Jis nepriėmė to tada? Jis niekada nebuvo gimęs kaip jūs ir aš. Bet Jis turėjo gimti kūne, kad Jis galėtų atlaikyti tą geluonį. Tai buvo sukurtas kūnas. Tai buvo kūnas, kuri Jis tiesiog paėmė iš žemės kalcio ir potašo, ir pasakė:

„Fju“, - ir įžengė į jį. Tai buvo taip pat, kaip ir Melchizedekas. Jis įžengė į jį, į kūną, kad Jis galėtų išeiti prieš jį, po uždanga, savo Paties sukurta uždanga; ne moters sukurtos uždangos, per moters išcias, per laštelę, niekada. Bet Jis sukūrė tai ir įžengė į tai, ir kalbėjo, kaip Melchizedekas.

638 Kas yra šis Melchizedekas?

Nes tai Melchizedekas, Salemo karalius (tai yra Jeruzalė), aukščiausiojo Dievo kunigaikštis, (neabejotinai), kuris sutiko Abrahamą, kai jis grįžo, sumušęs karalius, ir palaimino jį;

Taip pat kuriam Abrahamas atidavė nuo visko dešimtają dalį; išvertus pirmiausia esąs teisumo Karalius, (ta didi meilė, ta didi Dvasia pradžioje). . . teisumo Karalius, . . . po to . . . Salemo Karalius, kuris yra taikos Karalius;

Be tėvo, be motinos, be kilmės, neturintis nei dienų pradžios, nei gyvenimo pabaigos; . . .

639 Kas tai buvo? Jis niekada negimė, Jis niekada nemirs. Kas jis yra? Tai buvo Dievas, žinoma, tai buvo, Viešpaties Jėzaus pirmtakas. Tikrai buvo. Bet Jis turėjo ateiti per moterį, tokia tvarka, kokia jūs ateinate per moterį. Ir Jis turėjo ateiti tokiu būdu, koku ateinate jūs, kad sugražintų jus pas Jį. Aleliuja!

Nuostabi malonė! Koks mielas garsas,
Kuris išgelbėjo tokį vargšą, aklą nenaudėlį
kaip aš!

Kartą aš buvau pražuvęs, bet dabar Jo malonės
dėka aš esu surastas,
Aš buvau aklas, bet dabar aš matau.

640 Aš suprantu, ką Jis turėjo padaryti. Dievas tapo manimi, kad aš per malonę tapčiau Juo. Jis prisiėmė mano nuodėmes, kad per Jo teisumą aš turėčiau Amžinąjį Gyvenimą. Aš pats negalėjau pasirinkti. Mano prigimtis buvo nusidėjėlio. Aš neturėjau su tuo nieko bendra. Aš buvau „gimęs pasaulyje, suformuotas neteisybėje, atėjau į pasaulį kalbėdamas melą“. Netgi visiškai jokios galimybės; nieko, netgi noro.

641 Pasakykite kiaulei, kad yra „negerai esti pamazgas“, pasakysite? Pažiūrėkite, kiek ji jūsų klausys. Pasakykite varnui, kad yra „negerai lesti dvėselieną“, ir pažiūrėkite, ką jis jums atsakys. Jei jis galėtų kalbėti: „Nelysk ne į savo reikalus“. Žinoma.

642 O, bet Dievo malonė, kuri pakeitė šią prigimtį, ir suteikė man galimybę norėti ir siekti, ir trokšti: „Tavo meilė, gerumas yra man geresnis už gyvenimą, o Dieve. Mano širdis ilgisi Tavęs“.

643 Dovydas pasakė: „Kaip elnias trokšta upelių vandens, taip mano siela trokšta Tavęs, O Dieve“.

⁶⁴⁴ Dievas davė žmogui tą troškulį, garbinti Jį, mylėti, ieškoti Jo. Bet žmogus, iškreipia jį šėtonui kviečiant, jis eina ir geidžia moterų, malonumų ir pasaulio dalykų, stengdamasis patenkinti tą šventą kūrinių, kuri Dievas įdėjo, kad mylėtų Jį. Jis perkelia tai į šio pasaulio dalykus. Bet, broli, kai jis kartą pasikeitė, ir tas šaltinis su jame esančiais buožgalviais, visokios rūšies rezervuaro sutrikimais, buvo išvalytas ir išdezinferkuotas, ir į jį įpiltas tyras Dievo Vanduo, nuodėmė niekada negali jo paliesti. Amen.

O, kaip aš myliu Jį! Kaip aš garbinu Jį!
 Mano Gyvenimas, mano Džiaugsmas, mano
 Viskas Visame!
 Didysis Kūrėjas tapo mano Gelbėtoju,
 Ir visa Dievo pilnatvė gyvena Jame.
 Ten iš Jo šlovės, amžiams gyva istorija,
 Nužengė mano Dievas ir Gelbėtojas, Jo Vardas
 buvo Jėzus.
 Gimęs ėdžiose, Jis buvo svetimas saviesiems,
 Sielvarto, ašarų ir kančių Dievas.
 O, kaip aš myliu Jį! Kaip aš garbinu Jį!
 Mano Kvėpavimas, mano Džiaugsmas, mano
 Viskas Visame!

⁶⁴⁵ O Dieve! Kaip Jis galėjo tai padaryti? Žmogus bandė tai užrašyti. Vienas pasakė:

Jei mes visą vandenyną užpildytume rašalu,
 ir kiekvienas šiaudas žemėje būtų plunksna;
 visas dangus būtų iš pergamento,
 Ir visi žmonės, pagal amatą, būtų raštininkai;
 Kad surašyti Dievo meilę,

Kaip tas didis Dangaus Dievas tapo kūnu ir paėmė mano nuodėmes!

Kad surašyti Dievo meilę,
 Reiktų nusausti visą vandenyną;
 Ar galėtų ritinys viską sutalpinti,
 Nors ir būtų ištemptas nuo padangės iki
 padangės.

⁶⁴⁶ Ir kad šio išgelbėjimo paveldėtojams suteiktų patikimą viltį, Jis prisiekė Savimi, kad Jis prikels mus paskutinėmis dienomis, suteiks mums Amžiną Gyvenimą. „Ir niekas negali jų išplėsti iš Mano rankų“. Amen.

Pasimelskime.

⁶⁴⁷ Ar jūs esate kaltas, atmesdamas Jo meilę? Ar jūs vengėte Jo palaimintos Esybės, šio didžio Asmens, kuris padarė jus tuo, kuo jūs esate? Ir štai dabar jūs esate ši rytą, gan toli paėję gyvenime, ir tai suteikia jums galimybę. Ar jūs norite toliau gyventi? Yra tik vienas būdas gyventi, tai - tikėti Viešpatį Jėzų. Jeigu jūs iš savo

širdies tikite, kad Jis yra Dievo Sūnus, ir priimate Jį kaip savo Gelbėtoją, ir tikite, kad Dievas prikėlė Jį dėl jūsų išteisinimo, jeigu jūs norite priimti Jį šiuo pagrindu, tai dabar yra jūs.

648 Ar pakeltumėte savo ranką? Kokia nors neatgailavusi siela, kuri norėtų šį rytą atgailauti, sakydama: „Prisiminkite mane, broli, pamokslininke, kai mes pradėsime melstis. Aš taip pat suklydau. Aš prisijungiau prie bažnyčios, bet aš—aš žinau, kad aš—aš niekada neturėjau to, apie ką jūs kalbate. Aš niekada nebuvo gimęs iš tos Dvasios, broli Branhamai. Aš tiesiog—aš tiesiog negavau Jos, štai ir viskas. Aš noriu, kad jūs pasimelstumėte už mane, kad Dievas duotų man Ją šį rytą“. Telaimina jus Dievas, pone. Ar būtų dar vienas? Sakantis: „Dieve, padaryk mane tokiu, koku Tu nori, kad aš būčiau. Aš noriu, kad Tu būtum... Aš noriu būti tokiu, koku Tu nori, kad aš būčiau. Aš atstūmiau Tavo meilę“. Telaimina jus Dievas, sūnau.

649 Dabar tik minutėlę.

Jei mes visą vandenyną užpildytume rašalu,
Ir kur dangus būtų padarytas iš pergamento;
Kur kiekvienas šiaudas žemėje būtų plunksna,
Ir visi žmonės, pagal amatą, būtų raštininkai;
Kad surašyti Dievo meilę,
Reiktų nusausinti visą vandenyną;
Ar galėtų ritinys viską sutalpinti,
Nors ir būtų ištemptas nuo padangės iki
padangės.

O, Dievo meile, kokia turtinga ir tyra!
Kokia neišmatuojama ir stipri!
Ji išliks per amžius,
Šventųjų ir Angelų daina.

650 Brangus Dieve, iš tikro poetas, parašęs šiuos žodžius, kaip ir daugelis kitų Tavo tikinčiųjų, ieškodamas, stengdamasis rasti žodžius, kad tai išreikšti. Ir Biblijoje parašyta: „Daugiau, nes pamokslininkas buvo išmintingas, jis ieškojo ir tvarkingai sudėliojo daugybę žodžių“. O kaip mums norėtusi turėti tokią kalbą ir žodyną, kad būtų galima paaiškinti žmonėms, kas tai iš tikrųjų yra, bet mirtingųjų lūpose to nebuvo galima surasti. Visa Amžinybė, be abejo, ar ji kada nors tai atskleis, kaip Dangaus Dievas atėjo į žemę išgelbėti vargšų, pražuvusių, apgailėtinų nusidėlių.

651 Aš meldžiu Tave, Tėve, kad per šiuos kelis vientisus žodžius, ar ne vientisus žodžius šį rytą, kaip aš pasakyčiau, kad kas nors rado ramybę, pasitenkinimą ir tvirtą paguodą, kas bėgo dėl prieglobsčio. Ir te jų siela įsitvirtina prie to pažado, kuriuo Dievas prisiekė, kad Jis prikels juos paskutinę dieną. Pakilo keletą rankų pastate, štai čia, šioje bažnyčioje. Dieve, suteik jiems tą tvirtą viltį, tiesiog dabar. Te jie įsitvirtina prie amžių

Uolos. Nesvarbu, kaip gali šėlti jūra, ir kaip gali šokinėti jų laiveliai, pas juos yra inkaras - Dievo pažadas. Tuo jie stovi: „Dievas Tai pasakė. Jis negali meluoti“.

⁶⁵² „Kas Mano Žodžių klauso, - kuriuos aš stengiausi pamokslauti šį rytą, - ir tiki Mane siuntusį Jėhovą, turi amžinąjį Gyvenimą; ir nepateks į teismą, bet iš mirties perėjo į Gyvenimą“.

⁶⁵³ O Amžinasis, palaimink juos šiandien. Ir te kiekvienas čia esantis žmogus, kuris nėra po Krauju, kurio siela niekada nebuvo atsivertusi, tegul tai įvyksta tiesiog dabar, Viešpatie. Tu veiki paslaptinai. Visa tai yra Tavo. Ir tai atiduota Tau. Aš meldžiu, kad Tu suteiktum tai jiems - Amžiną Gyvenimą. Te vieną dieną, kitame krante, kai vienas paskui kitą mes pereisime per šį slėnį, te mes susitiksim ten, kur jie daugiau niekada nepasakys „viso gero“.

Vieną dieną mes ateisime prie upės baigiantis
laikui,
Kai išnyks paskutinės liudiesio mintys;
Ten Kažkas lauks, kas parodys mums kelią,
Man nereiks pereiti Jordano vienam.
Ten bus Vienas, Kažkas, kuris parodys man
kelią,
Man nereikės pereiti Jordano . . .

⁶⁵⁴ Visi, kurie turite tą viltį, pakelkite savo ranką, kai dabar pakeliate savo galvą.

Man nereiks . . .

Dabar tiesiog šlovinkite Jį. Pamokslas baigėsi. Argi nesate laimingi? Dievas prisiekė, kad Jis ne . . . Dievas prisiekė, kad Jis sutiks jus ten.

Jėzus mirė, kad išpirktų visas mano nuodėmes;
Kai tamsą aš . . . (Ką jūs sakote? Geluonies
nebėra.) Jis lauks manęs,
Man nereiks pereiti Jordano vienam.
Dažnai esu paliktas ir pavargęs . . .

Tiesiog šlovinkite Jį dabar.

. . . atrodo, jog visi mano draugai išėjo;

Ar kada nors patekote į tokią vietą?

Bet yra viena mintis, kuri mane džiugina . . .
(Koks buvo pažadas?) . . . džiugina mano
širdį,
man nereiks pereiti Jordano . . .

⁶⁵⁵ Taigi, pažado vaikai, tiesiog šlovinkite Jį už tai, kad Jis tai daro.

Man nereiks pereiti Jordano vienam,
Jėzus mirė, kad išpirktų visas mano nuodėmes;

Kas bus dabar?

Kai tamsą aš pamatysiu, Jis lauks manęs,
Man nereiks pereiti Jordano vienam.

Kai ateisiu prie upės . . .

Kiekvienas iš jūsų ateis. Prieš jus ten nusidriekęs didelis, tamsus šešėlis. Tai didžiulės durys. Jūs įeisite ten, vieną iš tų dienų, galbūt dar nesibaigus dienai, galbūt prieš bažnyčiai užsidarant šį rytą. Jūs įeisite ten. Su kiekvienu širdies dūžiu, jūs esate vienu žingsniu arčiau.

Bet kai tamsą aš pamatysiu, Jis lauks ten,

Jis pasakė, kad Jis lauks. Jis prisiekė, kad Jis lauks.

Tuomet man nereiks pereiti Jordano vienam.

⁶⁵⁶ O Palaimintas Viešpatie, ši rytą mūsų širdys perpildytos, tiesiog liejasi per kraštus.

⁶⁵⁷ Tik pagalvojus, kai sustoja pulsas, ir seselė pataiso jums po galva pagalvę. Ir jūsų rankos, jūs daugiau nebegalite pajudėti. Jūsų rankos tapo ledinės. Jūsų vaikai, jūsų motina, jūsų artimieji šaukia ir verkia. Ten, anapus, atsidaro didžiulės durys. Jis lauks.

⁶⁵⁸ Dovydas pasakė: „Jei aš pasikločiau patalą pragare, Jis bus ten“. Man nereiks jo pereiti vienam. Kai upės purslai pradės taškyti mums į veidą, Dievas paims gelbėjimosi valtį, perves mus tiesiai per jį. Jis pažadėjo, kad Jis perves. Pranašas Dovydas pasakė: „Taip, nors aš eičiau per mirties šešėlio slėnį, aš nebijosiu pikto. Tu esi su manimi. Tavo skeptras ir Tavo lazda - jie nuramins mane“.

⁶⁵⁹ Viešpatie, mes esame tokie laimingi šiandien, kad mes buvome priskaityti prie pažado paveldėtojų. Šiandien mes turime savyje Amžiną Gyvenimą, nes mes mylime Viešpatį Jėzų ir įtikėjome į Jį, ir priėmėme Jo Žodį ir Jo mokymą. Ir kaip mūsų tikėjimo antspaudą, Jis duoda mums Šventąją Dvasią, Šventosios Dvasios antspaudą. Mūsų tikėjimas yra įtvirtintas mumyse. Ir nors daugelį kartų mes einame per tamsos šešėlius, daugelį kartų mes suklumpame kelyje, bet mūsų inkaras vis dar laikosi. Yra kažkas tame, ten tolumoje, kas atrodo veda toliau, sakydamas: „Judėk pirmyn. Mes einame toliau“.

⁶⁶⁰ Dieve, palaimink mus. Mums reikia Tave. Išlaikyk mus visada ištikimus ir teisingus, iki to laiko, kol Tu ateisi mūsų pasiimti, mes šlovinsime Tave per nesibaigiančius amžius. Ir tą dieną, kai mes stovėsime ant žemės . . . Jo palaimintos kojos dar niekada nebuvo palietusios žemės. Jis stovi ten, ore; ir šventieji, atpirktieji iš visų laikotarpių, iš kiekvienos sargybos, pirmos, antros, trečios, ketvirtos, penktos, šeštos ir septintos, visi stovi ten apsirengę Jo teisumu; mes karūnuosime Jį karalių Karalių ir viešpačių Viešpatį, ir dainuosime tas atpirkimo istorijas. Mūsų vargšės širdelės virpės, kai mes žvelgsime į Tą, Kuris mus pamilo ir atidavė Save už mus. Kol mes buvome nemylimi ir nusidėjėliai,

Kristus mirė, kad mes būtume išgelbėti. Mes dėkojame Tau už tai, Tėve, Kristaus Vardu. Amen.

661 Jūs mylite Jį? O, koks Jis yra realus. Ar jūs nesijaučiate taip, kad tiesiog norėtumėte kažkaip apkabinti Jį savo rankomis? Ar jūs nenorėtumėte tiesiog prišliaužti ir prisiliesti prie Jo kojų, žinote?

662 Jūs žinote, kai kurie žmonės ateidavo į mano tarnavimus Fenikse, Arizona, sakydavo: „Aš norėčiau su Juo pasikalbėti. Aš norėčiau pasakyti: „Viešpatie, Tu mylėjai mane, kai mano takas buvo toks miglotas“. Aš tiesiog norėčiau apie tai pasikalbėti su Juo prieš tai, kai mes pereisime į kitą pusę. Aš—aš noriu pamatyti Jį. Aš—aš—aš tiesiog noriu pamatyti Jį. Pagalvojus, kaip aš jausiuosi, kaip virpės mano vargšė širdis, kai aš pamatysiu Jį stovintį ten.

663 Dažnai pagalvodavau: „Aš norėčiau išgirsti, kaip tas Balsas sako: „Ateikite pas mane visi, kurie vargstate ir esate prislėgti. Aš duosiu jums poilsį“.

664 Aš tikriausiai niekada neišgirsiu tiesiog, kaip Jis tai tada pasakė, bet aš noriu išgirsti Jį sakant: „Tai paskutinė diena. Gerai pasidarbavai, Mano gerasis ir ištikimasis tarne, dabar įeik į Viešpaties džiaugsmą, kuris buvo paruoštas dėl tavęs“. Nuo kurio laiko?

665 „Nuo tada, kai jūs gavote išgelbėjimą?“ Ne, broli.

666 „Nuo pasaulio sukūrimo, kai Aš mačiau tave ir iš anksto žinojau tave, ir iš anksto numačiau tave Amžinajam Gyvenimui“, - tuomet jūs buvote palaimintas. „Visus, kuriuos Jis iš anksto žinojo, Jis ir pašaukė“. Ar taip? „Visus, kuriuos Jis pašaukė, Jis išteisino. Tuos, kuriuos Jis išteisino, Jis jau pašlovino“. Štai taip. Jis iš anksto mus žinojo, pašaukė mus, išteisino mus, ir mes jau esame pašlovinti kartu su Juo, pasaulio pabaigoje, einame į savo atlygį. Ar jūs nesate laimingi? Žinoma, už tai jus mylėsime Jį. Kai jūs negalėjote sau padėti, ir štai Jis atėjo ir padarė tai dėl jūsų.

667 „*Te Būna Palaimintas Sujungiantis Ryšys*“, sese Gerti. „Sujungiantis mūsų širdis krikščioniška meile“, kol dabar mes čia turime šį nedidelį šlovinimo bendravimą, po to mes melsimės už ligonius. Telaimina Jus Dievas. Jūs, kurie pakėlėte savo rankas į Kristų šį rytą, suraskite savo šlovinimo vietą, tarnaukite Jam.

668 Taigi, dabar tiesiog šlovinkime Jį, kaip susirinkimas, visi jūs, metodistai, Dievo bažnyčia, Dievo Asamblėjos, presbiterionai, liuteronai, katalikai. Visi kartu, sudainuokime dabar.

Tebūnie palaimintas ryšys, kuris sieja
Mūsų širdis krikščioniška meile;
Vienminčių bendravime
Panašiai kaip Aukštybėse.

Prieš mūsų Tėvo Sostą,
 Mes meldžiamės karštai;
 Mūsų baimės, mūsų viltis, mūsų tikslai yra
 vieningi,
 Mūsų paguoda ir mūsų rūpestis.
 Kai mes išsiskiriame,
 Tai suteikia mums vidinį skausmą;
 Bet mes vis tiek liksime sujungti . . . (Kiek yra
 metodistų, baptistų ir kitų?)
 Ir viliamės vėl susitikti.

⁶⁶⁹ Argi nesijaučiate puikiai? Pasisukime dabar ir paspauskime
 vienas kitam ranką, kol mes dar kartą ją sudainuosime.

Prieš . . .

Paspauskite ranką, kam nors, esančiam už jūsų, prieš jus ir
 šalia jūsų.

. . . Sostą,
 Mes meldžiamės karštai;
 Mūsų paguoda ir mūsų rūpestis.
 Dabar, kai mes išsiskiriame,

Mes mylėsime vienas kitą.

Tai suteikia . . .

Ar norėtumėte, kad tarnavimas tėtųsi? Matote? Štai kaip
 mes mąstome.

. . . vidinį skausmą;
 Bet mes vis tiek liksime sujungti širdyje,
 (vienybėje)
 Ir viliamės vėl susitikti.

Jei ne čia, tai tą didingą Dieną, mes susitiksimė.

⁶⁷⁰ Dabar, Tėve, priimk šį rytą mūsų mūsų šlovinimą. Paimk
 Žodį ir pasodink Jį į tikinčiųjų širdis. Tegul jie tiesiog nebūna
 blaškomi, šiandien pakyla, o rytoj krenta, bet tegul šie Žodžiai
 randa savo poilsio vietą kiekvieno tikinčiojo širdyje. Kad žinotų,
 jog „Dievas prisiekė, duodamas priesaika, ir yra du nekintami
 dalykai. Dievo nekintamumas, tai yra, kad Jis negali meluoti,
 kad šito išgelbėjimo paveldėtojai galėtų turėti šią stiprią viltį,
 tvirtą ir patikimą inkarą sieloje“. Žinant tai, kad „Dievas
 prisiekdamas mums pažadėjo. Viena, kad Jis negali meluoti;
 antra - Jis virš viso šito dar davė priesaiką, kad Jis prikels
 mus paskutiniają dieną ir suteiks mums Amžinąjį Gyvenimą“. Žinant, kad „Po to, kai mes buvome pašaukti, Jis pasakė, jog
 Jis žinojo mus dar prieš pasaulio sukūrimą, ir iš anksto numatė
 mus vaikų išūnystei per Jėzų Kristų. Jis mus iš anksto numatė.
 Jis mus pašaukė. Ir kai Jis mus pašaukė, Jis mus išteisino“. Mes
 negalime patys savęs išteisinti, taigi Jis išteisino mus Savo
 Sūnaus mirtimi. „Tuos, kuriuos Jis išteisino, Jis jau pašlovino“.

Žodis jau ištartas. Ir mes tiesiog esame savo kelyje, einame ir džiaugiamės savo keliu į Šlovę.

⁶⁷¹ Suteik žmonėms tikėjimo, ir te nedideli įpročiai ir dalykai, kurie prisikabino prie žmonių, tegul jie nusikrato jų šį rytą, su šiuo Dievo Žodžiu, kuris yra sielos inkaras, tvirtas ir patikimas. Tegul jie nusikrato savo įpročių, savo temperamento. Ir dalykų, kurie buvo . . . Kaip Paulius pasakė, tolesnėje pamokslų dalyje, kurią turėsime po keleto dienų, „Nusimeskime visus apsunkinimus bei lengvai mus apraizgančią nuodėmę, kad mes galėtume išvermingai bėgti mums skirtose lenktynėse; žvelgdami į mūsų tikėjimo autorių ir užbaigėją Jėzų Kristų, Kuris, kaip ir mes, buvo gundomas visame, bet nenusidėjo“. Buvo leista, kad Jis būtų gundomas, bet Jis nepasidavė gundymui. Ir mes esame gundomi nusidėti, bet niekada nepasiduodame. Nes Gyvenimas, kuris mumyse, yra mūsų Amžinos paskirties vietos inkaras, ir mes laikome tai šventai savo širdyje.

⁶⁷² Taigi, daugelį šėtonas yra išvarginęs kančiomis. Mes ruošiamės už juos melstis, Tėve. Te jie, praeidami pro Dievo Žodį šiandien, . . . Tą brangų Žodį, kuris buvo pamokslautas, Biblija duotas liudijimas, Dievo Angelai, stovintys šalia, ir didinga Šventoji Dvasia, virš visų, stovi čia, kad liudytų Žodį. Dabar, Tėve, kai jie praeis pro pažado Žodį šį rytą, te jie išeis iš čia sveiki. Kad nusimestų savo raiščius, paliktų kėdes ir—ir gultus, ant kurių jie gulėjo, ir tiesiog pasveiktų. Suteik tai, Viešpatie. Te jie sugrįžta sekančiam tarnavimui, į kurį jiems bus leista ateiti, ar į savo bažnyčias, džiūgaudami, parodydami, kokius didžius dalykus padarė Kristus. Tuo mes tarnaujame dėl Tavo šlovės, Jėzaus Vardu. Amen.

⁶⁷³ Aš turiu atsiprašyti už pažadą, kurį daviau, kad šį rytą mes turėsime 7-ą skyrių, bet aš iki jo nepriėjau. Ir mes turime skirti šiek tiek laiko čia tai—tai, maldos eilei. Ir taigi, šį vakarą, Viešpačiui leidus, mes paimsime 7-ą skyrių ir išsiaiškinsime, Kas buvo tas Melkizedekas. Kiek iš jūsų norėtų sužinoti? O, mes tiesiog eisime tiesiai prie Jo, tiksliai išsiaiškinsime, Kas Jis yra. Ir Raštas sako, Kas Jis yra. Suprantate?

⁶⁷⁴ Ir Scofield pasakė, kad tai „kunigystė“. Kaip tai gali būti kunigystė, neturinti nei pradžios, nei pabaigos? Suprantate, tai nebuvo kunigystė. Tai buvo Žmogus, Melkizedekas (Vardas), Asmuo.

⁶⁷⁵ Be jokio ignoravimo, bet Krikščioniškas Mokslas sako, tarsi Šventoji Dvasia yra „mintis“. Ir Biblijoje pasakyta: „Jis, Šventoji Dvasia“. Ir *Jis* yra asmeninis įvardis. Tai Asmuo; ne mintis. Tai Asmuo. Absoliučiai.

⁶⁷⁶ Ir Melkizedekas yra Žmogus, Žmogus, kuris neturėjo nei dienų pradžios, nei metų pabaigos. Jis neturėjo nei tėvo, nei motinos, nei kilmės. Ir mes sužinosime, Kas Jis yra, pagal Žodį,

jei Viešpats leis, ši vakarą. Ar jūs mylite Jį? O! „Tavo Žodis yra žibintas mano takui ir mano kojoms“. O!

677 Taigi, jūs sakote: „Broli Branhamai, aš nesuprantu viso To“. Ir aš nesuprantu.

678 Bet, vieną kartą aš pamokslavau Kentukyje. Ir dėl kai kurių naujai atvykusiųjų, ir katalikų, ir kitų, kurie galbūt nesupranta, kokie tai gilūs, turtingi dalykai iš Rašto. Aš pamokslavau apie Dievišką išgydymą. Maža basakojė mergaitė atnešė. . . Jai nebuvo nė penkiolikos metų, turėjo mažą kūdikį, ir jis buvo paralyžiuotas. Aš paklausiau: „Kas nutiko, sese, jūsų kūdikiui?“

679 Atsakė: „Jis turi staigius trūkčiojimus“. Ji nežinojo, kaip pasakyti, paralyžius. Ji nežinojo, kaip tai vadinasi.

680 Mažylė tikriausiai niekada gyvenime neturėjo batų. Kažkokio vyro mylimoji, su ilgais palaidais plaukais. Aš paklausiau: „Ar jūs tikite?“

681 Ir tos mažos, plieno pilkumo akys pažvelgė į mane. Ji pasakė: „Taip, pone. Aš tikrai tikiu“.

682 Aš paėmiau kūdikį. Ir kol aš meldžiausi už jį, jis nustojo trūkčioti. M-hm. Ir tai liovėsi, pasitraukė.

683 Sekančią dieną, aš medžiojau voveres, ten ant kalno šlaito. Aš išgirdau, kaip kažkokie vyrai sėdėjo ten ir kalbėjosi, apkalbinėjo. Ir aš tyliai prislinkau. Aš medžiojau voveres. Jie kalbėjo apie mane, sėdėjo ten, kramtė tabaką ir spjaudė, lapai skraidė, štai *taip*. Ir jie kalbėjo apie, taigi, apie praėjusį vakarą vykusį susirinkimą. Vienas iš jų pasakė: „Aš mačiau tą kūdikį. Ši rytą ašėjau pro ten. Jis ir šiandien ryte netrūkčiojo“. Suprantate? Pasakė: „Tai buvo tikra“. Ir jis spjaudė.

684 Ir jie turėjo šautuvus, atremtus į medį, taigi, aš pagalvoju, kad man geriau pasirodyti. Jūs žinote, jie ten taip pat turi tarpusavio vaidus. Taigi, aš priėjau. Aš pasakiau: „Labas rytas, broliai“.

685 Tas didelis stambus vaikinai, kuris, tikriausiai kalbėjo, pas jį burnoje buvo kramtomo tabako, štai *taip* kramtė, viena puse, štai *taip*, ir tvirtas ilgas kaklas. Jis buvo užsidėjęs didelę seną skrybėlę, užmaukšlintą ant veido. Jis apsidairė ir pamatė mane. Jis sugriebė tą kepurę, staigiai nusiėmė ją, paskubomis *nurijo* kramtomąjį tabaką, tarė: „Labas rytas, kunige“. Suprantate? Taip, pone. Pagarba. Ir tai teisinga. Nežinau, kaip jis tai išgyveno, bet jis tai padarė.

686 Taigi, sekantį vakarą, sugrįžus, ten buvo vyras, kuris norėjo su manimi truputi pasiginčyti. Jis lankė bažnyčia, kuri netikėjo Dievišku išgydymu. Taigi, tai buvo Metodistų bažnyčia, White Hill, Kentukyje. Taigi jis—jis nuėjo į. . . Jis stovėjo lauke. Rankoje jis laikė žibintuvą. Ir jis pasakė: „Aš noriu kai ką pasakyti, pamokslininke. Aš tiesiog negaliu To priimti, nes aš nematau To“.

687 Aš paklausiau: „Jūs negalite To pamatyti?“

688 Jis atsakė: „Ne“. Pasakė: „Aš pats esu sergantis žmogus. Bet, – pasakė, – aš tiesiog negaliu To pamatyti“.

Aš paklausiau: „Kur jūs gyvenate?“

Jis atsakė: „Ten, Big Renoks“.

Aš pasakiau: „Na, o kaip jūs ruošiatės pasiekti namus?“

Jis atsakė: „Na, aš eisiu namo pėsčiomis“.

Aš paklausiau: „Ar galite matyti savo namus?“

Jis atsakė: „Ne, pone“.

Aš pasakiau: „Šį vakarą baisiai tamsu, debesuota“.

Jis atsakė: „Taip“.

Aš paklausiau: „Kaip jūs eisite namo?“

Jis atsakė: „Su šiuo žibintuvu“.

Aš pasakiau: „Žibintuvas neapšviečia viso kelio iki namų“.
Aš paklausiau: „Kaip jūs eisite?“

Jis atsakė: „O, aš einu žibintuvo šviesoje“.

689 Aš pasakiau: „Štai taip. Dabar jūs turite žibintuvo šviesą, ir kiekvieną kartą, kai jūs žengsite *šiuo* keliu, šviesa vis rodys kelią priešais jus. Jeigu tik jūs toliau eisite, šviesa eis kartu su jumis“.

690 Ir jūs darykite taip šį rytą, jūs norite Kristaus, didžio Vyriausiojo Kunigo, Užtarėjo už jūsų ligas, ar už jūsų negalias, ar už jūsų sielą. Jūs galbūt šito nesuprantate. Mes nesuprantame. Bet mums paliepta „Vaikščioti šviesoje, kaip Jis yra Šviesoje“. Jūs ženkite vieną žingsnį Šviesoje. Ir kai jūs su savimi turite Šviesą, tai Šviesa švies iki tobolos dienos. Ji išlaikys taką prieš jus.

Ir mes eisime šiuo didingu senuoju greitkeliu,
Kalbant visur, kur tik aš einu,
Geriau aš būsiu senų laikų krikščionis,
Viešpatie,
Nei bet kas, ką aš žinau.

Ar kada nors girdėjai šią seną dainą?

Nieko nėra geriau už senų laikų krikščionių,
parodant krikščionišką meilę;
Mes einame didingu senuoju greitkeliu,
Ir kalbame visur, kur tik mes einame,
Geriau aš būsiu senų laikų krikščionis,
Viešpatie,
Nei bet kas, ką aš žinau.

691 Man tiesiog ji patinka. Gerai. Dabar mes melsimės už ligonius. Mes ne... Mes netvirtiname, kad mes galime išgydyti ligonius. Jei taip darytume, mes sakytume kažką neteisingai.

Kiekvienas čia esantis sergantis asmuo jau yra išgydytas. Tai, ką sako Raštas. „Jo žaizdomis mes buvome išgydyti“. Ar ne taip?

⁶⁹² Kiekvienas čia esantis nusidėjėlis, jei atsirastų toks, jūs buvote išgelbėtas nuo tada, kai mirė Jėzus. Bet negi jūs niekada nemirsite čia, kur prieš jus atsivėrė galimybė įžengti į Jo Artumą ir bandyti Jį priimti. Tai duota dabar. Būtent dabar jūs turite Tai priimti. Jei peržengsite už Kraujo ribos, tuomet jūs esate ne kas kita, kaip . . . Jūs jau esate nuteistas, nes jūs teisiamas pagal tai, kaip jūs elgėtės su Viešpaties Jėzaus Kristaus Išpirkimu. Suprantate? Jūs . . . jūs pats save teisiate ten.

⁶⁹³ „Taigi Jis buvo sužeistas už mūsų nusižengimus, ir Jo žaizdomis mes buvome išgydyti“. Taigi, aš neturiu nieko tokio, kad jus išgydyti. Bažnyčia neturi nieko tokio, kuo jus išgydyti. Vienintelis dalykas, už ką mes galime melstis – kad jūsų tikėjimas nesvyruotų, kad jūs ateitumėte šį rytą prie altoriaus priimti Kristų kaip savo Gydytoją, kaip jūs tai padarėte, priimdami kaip savo Gelbėtoją. Ir be jokių . . . Dievas daro stebuklus. Jis parodo didingą ženklą. Akli, kurti, nebyliai, visa, yra išgydyti tiesiai čia bažnyčioje. Bet ar tai yra, ar ne, mes bet kuriuo atveju priimame Tai. Daug kartų tie dalykai vyksta per regėjimus.

⁶⁹⁴ Kiek iš jūsų buvote čia, maždaug prieš tris sekmadienius ar keturis, kai čia atėjo žmogus, aklas ir paralyžiutas, ar sėdėjo kėdėje su išsibalansavusiu nervu? Ir prieš man išeinant iš namų, aš pamačiau jį regėjime, „Kad ten bus vyras, tamsiais plaukais, žilas. Jo žmona yra patrauklios išvaizdos moteris, maždaug šešiasdešimties metų. Ji ateis ir verks“, ir ji paprašys manęs. „Kad sugrižčiau ir pasimelsčiau už jos vyrą“. Jis sėdėjo tiesiog ten.

⁶⁹⁵ Ir aš nulipau. Aš pasakiau kai kuriems mano broliams čia: „Stebėkite tai“.

⁶⁹⁶ Ir kai mes nuėjome prie altoriaus, kiti jau pasimeldė. Kai nuėjau melstis, aš iš karto nuėjau ir grįžau čia. Ir jo žmona atsistojo ir priėjo būtent taip, kaip Viešpats pasakė, kad bus. Žmonės stebėjo, kad pamatytų, ar įvyks tai būtent taip. Tai niekada nepavedė. Ir štai, kai jisėjo . . .

⁶⁹⁷ Ateikite ir sužinokite, kad žmogus, gyd. Ackerman, ten Birdseye, Indianoje, buvo tas, kuris atsiuntė jį čia; kuris yra katalikas, ir jo berniukas yra kunigas ten, Švento Meinrado vienuoline. Ir gyd. Ackerman yra mano medžioklės draugas, ir jis atsiuntė tą žmogų čia. Ir Viešpats parodė man tamsiaplaukį vyrą kuris jį atsiųs, bet aš nežinojau, kas jis toks.

⁶⁹⁸ Aš paklausiau: „Ar tai buvo gyd. Ackerman?“

⁶⁹⁹ Jis atsakė: „Tai buvo jis“. Suprantate? Ir tuomet vyras . . .

⁷⁰⁰ Aš pasakiau: „Tai TAIP SAKO VIEŠPATS“. Nuėjau. Aš pasakiau: „Pone, atsistokite“. Aklas ir negalėjo . . . jis . . . Pusiausvyros nervas buvo visiškai sunykęs. Jis negalėjo taip

išsilaikyti. Suprantate? Buvo toks daugelį metų, buvo Mayo ir visur aplink. Ir tiesiog pasimeldžiau malda už jį, ir pakėliau jį. Ir štai jis ėjo, eidamas tolyn.

⁷⁰¹ Pirmiausia jis pasakė: „Aš nematau jūsų“. Tuomet jis sušuko: „Taip. Aš galiu“. Jo akys atsivėrė, jam, esant stačiatikiu, jo žmona presbiterionė.

⁷⁰² Kai kurie žmonės galvoja, kad „presbiterionai ir stačiatikiai nešūkauja“. Jūs turėtumėte išgirsti juos. Žinoma. Jie šūkavo ir glebėščiavo vienas kitą. Sugrižo ir pasiėmė savo neįgaliojo vežimėlį, išėjo ir nusileido laiptais, kaip bet kuris kitas žmogus, galėjo matyti, kalbėti, ir—ir taip toliau.

⁷⁰³ Anądien gavau laišką iš jo, ar skambutį. Aš manau, kad brolis Koksas nuvyko pas jį. Pasakė: „Jam degina akis“. Žinoma. Tai nervas, regos nervai auga ir pradeda funkcionuoti, žinote, ir atsistato į savo vietą. Prakeikimas buvo nuimtas.

⁷⁰⁴ Jeigu jūs leisite gamtai veikti savo būdu, jeigu niekas jai netrukdytų, tuomet ji—ji visiškai užvaldys. Jeigu jūs ant rankos turite raištį, užspaudžiantį jūsų kraujotaką, jūs galiausiai neteksite rankos. Taigi, kadangi natūraliai, viskas būtų gerai, jeigu jūs ją paliktumėte ramybėje. Bet kažkas sutrikdė gamtą. Tuomet, jeigu jūs to nematote, gydytojas niekaip negalės to užtikti. Tik du dalykai, kuriais jis gali dirbti: tu, ką jis mato, ir tu, ką jis jaučia. Tai vieninteliai dalykai, pagal kuriuos jis gali dirbti: tai, ką jis mato, ir tai, ką jis jaučia.

⁷⁰⁵ Jeigu jis negali to matyti, tuomet tai turi būti dvasiška. Tada yra vienintelis dalykas, gali įvykti vienas dalykas; mes meldžiamės, Kristus nuima prakeikimą, pasiunčia tolyn šėtoną, ir tai normalizuojasi, pasveiksta. Pasveiksta, ir tai viskas. „Mano Vardu jie išvarinės demonus“. Ar ne taip? Tai pažadas bažnyčiai. Tai jėgos pažadas. Kas? Tai, tai Jo Buvimas su mumis. Taigi, kas neleidžia mums ši rytą būti tobulais, daryti tuos dalykus tiesiog kaip Jis tai darė, tai todėl, kad mes vis dar esame uždangoje. Suprantate? Bet mes ten turime tokį jausmą, kuris mums sako: „O, taip“. Suprantate?

⁷⁰⁶ Ir kai priimate savo išgydymą, nesvarbu, ką sako uždanga, tai - ką pasakė Žodis. Suprantate? Štai ir viskas. Štai ir viskas. Ir Žodis visada yra svarbesnis už bet ką. Dievo Amžinasis Žodis!

⁷⁰⁷ Pažvelkite į Sarah, jos iščios mirusios, devyniasdešimties metų, gyveno su vyru nuo kokių šešiolikos ar septyniolikos metų, neturėjo vaikų; Abrahamui - šimtas. Dievas tiesiog apsuiko ir davė jiems kūdikį. Suprantate? Kadangi jie tikėjo. Jie vadino tuos dalykus, kurių nėra, tarsi jie būtų. Įeikite tokiu būdu šį rytą, drauge.

⁷⁰⁸ Ir ši vakarą mes tikimės. . . Jeigu jūs visi svečiuojatės pas mus, mes džiaugiamės, turėdami jus čia šį rytą. Ir Dievas tebūna su jumis. Ir jeigu jūs liksite mieste vakarui, mes būsimė laimingi, turėdami jus šį vakarą, likusioje šio tarnavimo dalyje, apie

Melchizedeką. Ir tuomet, jei jūs nebūsite, ir jūs turite savo bažnyčią, jūs eikite į savo bažnyčią. Tai—tai jūsų pareiga. Jeigu jūs priklausote kokiai nors bažnyčiai, eikite ten. Tai tik nedidelė bažnytėlė, kurioje mes susirenkame ir turime čia bendravimą vieni su kitais. Dabar, telaimina jus Viešpats.

⁷⁰⁹ Ir sesuo Gerti mums pagros „*Didysis Gydytojas Dabar Yra Šalia*“. Ar yra čia tokių, už kuriuos reikia pasimelsti? Pakelkite savo ranką tie, kurie norite ateiti į maldos eilę, kad nukreipti savo tikėjimą į Kristų. Gerai. Jei jūs išsirikiuosite *šioje* bažnyčios pusėje, jei norite. Ir jeigu jie patrauktų truputi suola, tiesiog šiek tiek, broli, jei galite, kad mes turėtume šiek tiek vietos ir galėtume praveisti žmones. Pereikite į *šią* pusę.

⁷¹⁰ Ir dabar, mes melsimės, kol mes dainuojame. Ir aš paprašysiu čia esančių vyresniųjų, iš bet kurios denominacijos ar bažnyčios, kad ir kokia ji būtų, jeigu jūs tikite Dievišku išgydymu, ar neatsistotumėte čia su manimi ant šios pakylės, pasimelsti už ligonius? Mes džiaugsimės jūsų pagalba. Iš bet kokios denominacijos ar ne denominacijos, ar kas jūs būtumėte, mes džiaugsimės, turėdami jus čia. Ar galėtumėte dabar ateit, maldai? Ateikite ir atsistokite šalia manęs.

Broli Nevilai, ar ateitumėte su aliejumi.

HEBRAJAMS, ŠEŠTAS SKYRIUS ³ LIT57-0915M
(Hebrews, Chapter Six ³)
LAIŠKO HEBRAJAMS SERIJOS

Šis Viljamo Marijono Branhamo pamokslas originaliai buvo pateiktas anglų kalba sekmadienio rytą, 1957 m. rugsėjo 15 d., Branhamo bažnyčioje Džefersonvilyje, Indiana, JAV, paimtas iš magnetinės garsajuostės ir išspausdintas pilnumoje, anglų kalba. Šis lietuviškas vertimas buvo išspausdintas ir išplatintas „Voice Of God“ įrašų.

LITHUANIAN

©2022 VGR, ALL RIGHTS RESERVED

VOICE OF GOD RECORDINGS
PL 1, 02761 ESPOO, FINLAND

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. Box 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org

Autorinių teisių pranešimas

Visos teisės išsaugotos. Ši knyga gali būti atspausdinta namų spausdintuvu, asmeniniam naudojimui arba nemokamai duota kaip priemonė skleisti Jėzaus Kristaus Evangeliją. Ši knyga negali būti parduodama, spausdinama dideliu mastu, skelbiama interneto svetainėje, laikoma paieškų sistemoje, išverčiama į kitas kalbas, ar naudojama norint gauti lėšų, be akivaizdaus „Voice Of God“ Įrašų® rašytinio leidimo.

Norint gauti daugiau informacijos ar norint gauti kitos turimos medžiagos, prašome kreiptis į:

VOICE OF GOD RECORDINGS
PL 1, 02761 ESPOO, FINLAND

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. Box 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org